

την υγεία μας
να 'χουμε...
που να μην
ξημερώσουν...

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

ΑΠΡΙΛΗΣ 2018

ΤΕΥΧΟΣ 1

Όση υπομονή κοιτάκιμε

νο την στείλουμε πίσω στον πέτρο...

στον άγριο και βλάσφημο ποιήμα

ΣΕΛ. 2-3

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

Κάτεργα παντού: από τις (χαζοχαρούμενες) λευκές νύχτες στα μπραβιλίκια των market in

ΣΕΛ. 4-5

ΠΑΡΚΟ ΤΡΙΤΣΗ

Τσιμέντο να γίνει;
Η αριστερή διαχείριση ως νέος τσιφλικάς

ΣΕΛ. 6-7

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ

Οι διώξεις των ολικών αρνητών στράτευσης

ΣΕΛ. 8-9

ΧΩΡΙΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

Μακεδονομάχοι made in china, συλλαλητήρια και στο βάθος ΑΟΖ (και πόλεμος)

ΣΕΛ. 10-11

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Το κράτος που έχει συνέχεια, η καταστολή και οι αντιστάσεις.

ΣΕΛ. 12-13

«ΕΚΤΟΣ ΦΥΛΟΥ»

Η τριπλή δολοφονία στους Άγιους Ανάργυρους

ΣΕΛ. 14-15

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ Ε.Ε

Για τις εξεγέρσεις και την καταστολή των μεταναστών στη Μόρια Λέσβου και στα κρατητήρια της Πέτρου Ράλλη

ΣΕΛ. 15

ΝΕΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

Μια φυλακή μέσα στην φυλακή

ΣΕΛ. 16

ΟΥΤΕ ΜΠΑΡΕΣ ΟΥΤΕ ΕΛΕΓΚΤΕΣ

Δράσεις και αντιστάσεις στα ΜΜΜ, για τις ελεύθερες μετακινήσεις

ΘΕΡΣΙΤΗΣ -χώρος ραδιουργίας και ανατροπής
Νέστορος κ' Ευαγγελιστριάς - Ίλιον
 (απέναντι από το τέρμα του 732)
thersitis.espiv.net
 thersitis@espiv.net

Η εφημερίδα αυτή τυπώθηκε σε 3000 αντίτυπα και μοιράζεται χέρι με χέρι και πόρτα πόρτα, στους δρόμους του Ιλίου, των Αγίων Αναργύρων και Πέριξ, χωρίς αντίτιμο. Χωρίς αντίτιμο γιατί θέλει να μπλοκάρει τις «αυτονόητες» καθημερινές σχέσεις και ροές των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, πράγματα ή προϊόντα. Το όποιο κόστος του δε θα μπορούσε και δε θα ήθελε να εκτιμηθεί, να αποτυπωθεί και να εξαργυρωθεί με κάποιο χρηματικό ισοδύναμο. Εξάλλου φτιάχτηκε για να **αντι-πληροφορήσει**. Γι' αυτά που υπάρχουν οργισμένα και δυνατά στο κοινωνικό πεδίο, με προοπτική την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Για τις μικρές και μεγάλες **ιστορίες, κοινωνικά πειράματα, δράσεις, ειδήσεις** που παραμένουν στη σκιά των θεσμιζόμενων μηχανισμών πληροφόρησης, είτε γιατί είναι άβολα στα αυτιά των αφεντικών του κόσμου όταν ακουστούν, είτε γιατί τα ίδια δεν ενδιαφέρονται να γίνουν κομμάτι και είδηση αυτών των μηχανισμών, αλλά στήνουν τους δικούς τους διαύλους επικοινωνίας στο κοινωνικό πεδίο. Η εφημερίδα αυτή θα τριγυρνάει **στους δρόμους των γειτονιών μας**, θα μιλάει σε αυτούς και για αυτούς, φτιαγμένη από τον Θεράσιτη -χώρο ραδιουργίας και ανατροπής- και τους ανθρώπους του. Με το πάθος της άρνησης, το πείσμα της ανυποταγής και την ευαισθησία της εξέγερσης...

ΑΠΟ ΤΙΣ (ΛΕΥΚΕΣ) ΝΥΧΤΕΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ ΔΗΜΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΩΝ...

Βρισκόμαστε στην «παράδοση» εκείνη ιστορική στιγμή που ενώ ο «μαγικός κόσμος της εργασίας» μάς έχει δείξει ξεκάθαρα τους κοφτερούς κυνόδοντες του, οι εκμεταλλεόμενες τάξεις αντί να οργίζονται και να αγωνίζονται ολοένα και περισσότερο, βυθίζονται στη ματαιότητα και την απελπισία. Εννοούμε πως στα χρόνια της κρίσης τα αφεντικά αδιαφόρησαν για όλα τα προσχήματα και βούλιαξαν στην απαξία και τη φτώχεια τεράστια κοινωνικά κομμάτια προκειμένου να σώσουν τους ρυθμούς κερδών τους. Η ωμή εκμεταλλευτική σχέση βγήκε στο φως, κι όμως αυτό δεν έχει σταθεί ικανό να οξύνει την ταξική αντιπαράθεση στους χώρους εργασίας. Για την ακρίβεια μάλλον συμβαίνει κάτι διαφορετικό: οι εκμεταλλεόμενοι/ες ενσωμάτωσαν όχι μόνο το φόβο για τη δική τους απαξίωση και υποτίμηση, αλλά και την αίσθηση ότι στην πραγματικότητα είναι περιττοί και αναλώσιμοι. Με πρόσχημα την «κρίση» τα αφεντικά επιδόθηκαν τα τελευταία χρόνια στο να μετατρέψουν σε πραγματική ρωμαϊκή αρένα τους χώρους εργασίας, ξεπερνώντας «αναχώματα»: ωράρια, μισθούς, ασφάλιση, συνθήκες εργασίας... και η αποθράσυνση βέβαια φτάνει στο σημείο -όταν δεν απειλούν ευθέως- να πιπιλάνε τις γνωστές φράσεις «βάλε και συ πλάτη», «είμαστε όλοι μια οικογένεια» και άλλα τέτοια γλοιώδη...

Σημείο αυτής της κοινής εργασιακής συνθήκης που προβάλλεται και στις γειτονιές μας, είναι η άρση της κυριακάτικης αργίας στον χώρο του εμπορίου (αρχικά) και διάφορα event όπως οι μαύρες παρασκευές και οι λευκές νύχτες. **Ο δήμος Ιλίου, εδώ και χρόνια πρωτοστατεί σε αυτήν την «καινοτομία» η οποία βέβαια πέρα από το να βάζει πλάτες στα τοπικά μεγάλα και μικρά αφεντικά να πατήσουν πάνω στους εργαζόμενούς τους, μετατρέπει και όλο το κέντρο της πόλης σε ένα θλιβερό πάρκο: εμπορευμάτων και ζόμπι καταναλωτών.**

νομε συμμετοχοί-ες σε αυτό που ολοένα και με μεγαλύτερη ταχύτητα σχεδιάζεται τα τελευταία χρόνια: όχι μόνο μισθοί ξεφτίλας αλλά και εργασιακές συνθήκες γαλέρας. Σε αυτές έρχεται να προστεθεί και η θεσμοθέτηση των 32 Κυριακών -για την ώρα στις τουριστικές περιοχές- ως ένας ακόμη συρμός στην τροχιά «ανάπτυξης» της χώρας επιβεβαιώνοντας απλά πως ο εκτροχιασμός των εργατικών συνθηκών αποτελεί κανονικότητα όσο χαζεύουμε αμέριμνοι τις βιτρίνες ως επιβάτες-καταναλωτές και εργαζόμενοι. **Εντός αυτού του εργασιακού κλίματος βρίσκουν λοιπόν χώρο οι μαγικές νύχτες της κατανάλωσης** που μας υπόσχονται για ακόμη μία χρονιά, ξεχνώντας βεβαίως επιμελώς να αναφερθούν στα παιδιά-πατίνα, στους εργάτες και εργάτριες πίσω από τις βιτρίνες που θα δουλέψουν 12ωρα και μεταμεσονύχτια. Ναι πράγματι, είναι «μεγάλο πολιτιστικό γεγονός» η λευκή νύχτα, αντίστοιχο της ρωμαϊκής αρένας των ασύδοτων αφεντικών και των υπνωτισμένων πελατών...

✳ Ολόκληρο το κείμενο «Λευκές νύχτες, Σκοτεινές ημέρες» αλλά και δράσεις, παρεμβάσεις και αφίσες αναφορικά με τη λευκή νύχτα στο Ίλιον στο thersitis.espiv.net ✳

Το κείμενο αυτό μοιράστηκε στην περσινή παρέμβαση του Θεράσιτη και της κατάληψης Αγρός μαζί με το «Συντονιστικό δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια» και συντρόφους/ισσες, όπου για 4 ώρες μπλοκαρίστηκαν οι είσοδοι 15 μαγαζιών και η παρέμβαση κατέληξε με πορεία στους κεντρικούς δρόμους του Ιλίου. Γιατί οι γειτονιές μας δεν είναι για χαζοτράγουδα «κατσηγιάννηδων και αργυρών» και ήθη εμπόρων, είναι και πρέπει να παραμείνουν γειτονιές αλληλεγγύης και αγώνα.

Να γιατί και φέτος πρέπει να μπλοκάρουμε αυτό το γελοίο πανηγύρι. Η μη συμμετοχή μας σε αυτό είναι το ελάχιστο δείγμα ταξικής αλληλεγγύης. Η ακύρωσή του στην πράξη -με το μπλοκάρισμα μαγαζιών- στους πεζόδρομους αποτελεί μια «μικρή» απάντηση.

Να σαμποτάρουμε τις γιορτές της κατανάλωσης

Λευτεριά στους πεζοδρόμους και τις πλατείες

Ενάντια σε έναν κόσμο αποχαύνωσης και υποταγής

Και τί είναι αυτό το θλιβερό πανηγύρι της λευκής νύχτας; Αντιγράφουμε από το κείμενο μας (Ιούνιος 2017): «Και βέβαια δεν πρέπει να ξεχνάμε πως για να «βγει» η λευκή νύχτα, σε κάποιους και κάποιες, θα τους «βγει η παναγία», θα δουλέψουν υπερωρίες αδήλωτες και απλήρωτες. Και δεν μιλάμε βεβαίως για την τάξη των εμπόρων, οι οποίοι και θα βγάλουν σε μια νύχτα την είσπραξη ενός μήνα, αλλά για τους υπαλλήλους τους. Αυτή η καθόλου συμπαθής τάξη των μικρών και μεγάλων αφεντικών, αυτοί που ταράσσονται με την αφισκόλληση πολιτικών αφισών στους πεζοδρόμους γιατί «βρωμίζει» και είναι «παράνομη», που θεωρούν τους πεζοδρόμους και το Άλσος τσιφλίκι τους και όχι δημόσιους χώρους (και αναλόγως συμπεριφέρονται), οι υπερασπιστές της «νομιμότητας για όλους», εκείνη την μέρα θα κάνουν τα στραβά μάτια και θα βολευτούν από την παράνομη επέκταση ωραρίου. Όπως επίσης θα βολευτούν από την προσηματική μη αδειοδότηση της λευκής νύχτας από τη συριζαϊκή Περιφέρεια Αττικής και τα στραβά μάτια των επιθεωρητών εργασίας. Το ζήτημα σαφώς και δεν είναι κάποια προσηματική τήρηση των νόμων από τα αφεντικά. Το στοίχημα για όλους και όλες εμάς, είναι **να μην αποδεχτούμε να μετατρέψουμε κάθε φορά σε λάστιχο για τις επιδιώξεις και τα κέρδη των αφεντικών**. Να μην ανεχτούμε το ρόλο του αναλώσιμου (γιατί η επιχείρηση έχει ζόρια!) και να συνδέσουμε την τύχη μας με τις ορέξεις των αφεντικών. **Να μη γί-**

φωτογραφία από τον αποκλεισμό καταστημάτων και την πορεία που ακολούθησε

ΔΗΜΟΣ ΙΛΙΟΥ

ΕΚΤΑΚΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΜΑΤΑΙΩΣΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Αγαπητοί δημότες και δημότισσες, φίλοι και φίλες καταναλωτές,
 Η «Λευκή Νύχτα», αυτή η γιορτή-πυλώνας πολιτισμού του Δήμου μας, ΔΕΝ θα πραγματοποιηθεί στις 24 Ιουνίου 2017, και αναβάλλεται μέχρι νεωτέρας. Θα θέλαμε να σας ζητήσουμε συγγνώμη, που θα σας στερήσουμε αυτή την νύχτα γιορτής των εμπορευμάτων, καλοπληρωμένων καλλιτεχνών από τους δημοτικούς σας φόρους (που με τόση γενναιοδωρία αποδίδετε), τοίκνας από σουβλάκια, μαύρων νυχτοκάματων των εμποροπαλλήλων που με τόση αγάπη και φροντίδα ο Δήμαρχος, το Δημοτικό Συμβούλιο και οι αξιολάτρευτοι έμποροι των κεντρικών πεζοδρόμων θα ήθελαν να σας χαρίσουν (αφίλοκερδώς βέβαια!). Δυστυχώς το υπέρογκο κονδύλι για την φιέστα και τα πρωτοκλασσάτα ονόματα που θα παίξουν στις 2 συναυλιακές σκηνές της πόλης πρέπει να διατεθεί σε φτωχούς συνδημότες μας, οι οποίοι συνεχίζουν εκνευριστικά να επιμένουν να βαλτώνουν στην εξαθλίωση και να μην ακούονται στα συσσίτια και τα βοηθήματα που τόσο απλόχερα δίνει ο δήμος μας και η τοπική ενορία. Γνωρίζουμε πως η κατάσταση αυτή αποτελεί τροχοπέδη στην διασκέδαση και την ανεμελιά όλων ημών που είμαστε επιτυχημένοι και κανονικοί. Δεσμευόμαστε ότι θα κάνουμε ό,τι είναι δυνατό, ώστε να επισπεύσουμε τις διαδικασίες και να εξασφαλίσουμε τα απαραίτητα για τη διοργάνωση κονδύλια, από τα δημοτικά τέλη που απλόχερα προσφέρετε στο Δήμο μας, για να στηθεί το επόμενο διάστημα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο αυτή η νύχτα χαράς, αποχαύνωσης και ψηφοθηρίας. Αν μας αφήσουν και πάλι οι φτωχάντζες γειτονές μας...

Σας ευχαριστούμε για την κατανόηση και την εμπιστοσύνη που επιδεικνύετε.

Με εγκάρδιους χαιρετισμούς,
 ο Δήμαρχος Ιλίου
 Νίκος Ζενέτος

αφισάκι-εκτροπή που κολλήθηκε στο Ίλιον (Ιούνιος 2017) το οποίο μετά μανίας κατέβαζαν οι παρατρεχάμενοι του Ζενέτου όπου το συναντούσαν

...ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ MARKET IN

μέσα στην κρίση... (οι μπράβοι και τα MAT) είναι η λύση

Η περίπτωση του πως αντιμετώπισαν τα αφεντικά των Μάρκετ Ιν τον αγώνα των εργαζομένων τους δεν είναι βέβαια πρωτοφανής ούτε μοναδική. Και βέβαια δεν αφορά μονάχα κάποιον μαφιόζο εργοδότη. Η βία των αφεντικών είτε άμεσα με μορφή απειλών και εκβιασμών, είτε και με αύξηση των «εργατικών ατυχημάτων» στους χώρους εργασίας (αφού η ασφάλεια κοστίζει...) είναι ένα μέγεθος ευθέως ανάλογο με την «προσπάθεια για την ανάκαμψη της εθνικής οικονομίας». Το διαφημιστικό σποτάκι των συγκεκριμένων σουπερμάρκετ για τις «ανταγωνιστικές του τιμές» (Μάρκετ Ιν: μέσα στην κρίση...είναι η λύση!) έχει στην ουσία ένα άλλο νόημα: για τα αφεντικά η κρίση είναι η λύση! Περνώντας πάνω από τις ζωές των εργαζομένων τους (με μειώσεις μισθών, μετατροπή συμβάσεων, ελαστικοποίηση εργασιακών σχέσεων και με τον μπαμπούλα της ανεργίας) βρίσκουν πάντα τη λύση. Και αν κάποιος/ες εργαζόμενος/ες φανούν απρόθυμοι ή ξεροκέφαλοι, υπάρχουν πάντα πρόθυμες διμοιρίες ΜΑΤ και φασιστομπράβοι. Αντιγράφουμε το χρονικό από κείμενο ανάληψης για το σπάσιμο 10 υποκαταστήματων Market in στις περιοχές της Αθήνας (Ανάκασα, Βύρωνας, Παγκράτι, Χαλάνδρι, Ζωγράφου, Κερατσίνι, Ίλιον, Νίκαια) στις 25/1/2018 που δημοσιεύτηκε στο

[<https://athens.indymedia.org/post/1583015/>]

«Στις 9/1/2017, η εταιρία Market in, προχώρησε στην εξαγορά των 110 από τα 130 καταστήματα σουπερ μάρκετ από την χρεοκωπημένη εταιρία «Καρυπίδης ΑΒΕΕ». Ήδη, η περίοδος που είχε προηγηθεί για τους εργαζομένους

ήταν πολύ δύσκολη καθώς παρέμεναν απλήρωτοι από τον Φλεβάρη του 2016, ζώντας στο πετσί τους την άγρια εκμετάλλευση των αφεντικών. Μέσα σ' αυτό το ήδη επιβαρυνμένο χρονικό διάστημα, στις 12/7/2017 στα Γιαννιτιά, μια εργαζόμενη 42 χρονών, απλήρωτη, έδωσε τέλος στη ζωή της (απότοκο της αιμοδιψούς εργοδοσίας της «Καρυπίδης», της απληρωσιάς, της βαρβαρότητας, της ανασφάλειας και του αδιεξόδου που βρίσκουν μπροστά τους καθημερινά οι εργαζόμενοι). Ένας θάνατος «ακόμη» που έπεσε στη γνωστή «αορατότητα» τη σιωπή και την απαξία. Τέτοιοι θάνατοι είναι βολικοί για φτηνά και δακρύβρεχτα μονόστηλα και άβολοι για όλα εκείνα που οδήγησαν σε αυτόν: τη βαρβαρότητα των αφεντικών, τους εκβιασμούς της καθημερινότητας. Αυτό που βιώνουν δηλαδή όλοι και όλες στην αρένα της εργασίας. Η εργοδοτική πολιτική και ο εμπαιγμός, συνεχίστηκε και από την ανάδοχη εταιρία Market in, η οποία με την εξαγορά, υποχρεούται -βάσει νόμου- να προσλάβει όλους τους εργαζόμενους, οι οποίοι παρέμεναν απλήρωτοι. Αντ' αυτού όμως, η νέα εταιρεία, μετά την εξαγορά, κατέθεσε πρόταση στο σωματείο των εργαζομένων, η οποία προέβλεπε την πρόσληψη των 1.100 από τους 1.400 εργαζόμενους και μάλιστα με 20% περικοπή στους μισθούς και 50% μείωση των δεδουλευμένων. Το σωματείο και οι εργαζόμενοι αρνήθηκαν την αντεργατική αυτή πρόταση και ξεκίνησαν μαζί με αλληλέγγυους μια σειρά απεργιακών κινητοποιήσεων και παρεμβάσεων. Από κει και έπειτα, η εργοδοσία των Market in, εξαπολύει ένα κρεσέντο τρομοκρατίας εναντίον των εργαζομένων και των κινητοποιήσεων τους. Με κορωνίδα το κατάστημα των Ιωαννίνων, όπου το αφεντικό εν ονόματι Ράμος, με τις πλάτες των τοπικών αστυνομικών διευθυντών, τοπικού

τύπου αλλά και μπράβων χτύπησε τις κινητοποιήσεις (καθημερινές παρεμβάσεις, αποκλεισμοί σε μαγαζιά, απεργίες κ.α.). Έτσι, στα Γιάννενα διαδραματίζονται μια σειρά από γεγονότα όπως η επίθεση των ΜΑΤ, με 3 συλλήψεις στους απεργούς στις 26 Οκτώβρη, οι συλλήψεις τριών συνδικαλιστών την Κυριακή 26/11 μέσα από τα σπίτια τους έπειτα από μήνυση της εταιρίας, για «διατάραξη της εργασιακής ειρήνης», «παρακώλυση εργασίας», «άσκηση σωματικής βίας» καθώς και η εκ νέου κατασταλτική επίθεση στην απεργιακή συγκέντρωση την Τετάρτη 29/11, με αποτέλεσμα 12 συλλήψεις. Αποκορύφωμα όλων αυτών των περιστατικών ήταν η Πέμπτη 14 Δεκέμβρη, μέρα Γενικής Απεργίας, που η εργοδοσία έβαλε ως εμπροσθοφυλακή της επίθεσης δεκαπέντε μπράβους (ένας εκ των οποίων ήταν και μπράβος του φασίστα βουλευτή της Χρυσής Αυγής Χρήστου Παππά). Η περιφρούρηση των απεργών ανταπάντησε δυναμικά στην επίθεση και απώθησε τους μπράβους της εργοδοσίας, τραυματίζοντας αρκετούς από αυτούς. Την ίδια μέρα το βράδυ, οι χρυσαυγίτες μπράβοι, σαν το μακρύ χέρι των αφεντικών, επιτέθηκαν με μολότωφ στο Συνδικαλιστικό Κέντρο Ακδημόνευτης Τάσης ΣΥΝΔΙΚΑΤ, στα Γιάννενα.»

Η εργασία, ήταν, είναι και θα είναι εκβιασμός. Στόχος μας δεν είναι πώς θα «τα φέρουμε βόλτα» αλλά πώς θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε αναχώματα στην επιδιωκόμενη κοινωνική και εργασιακή αποσύνθεση. Η συλλογικοποίηση και η επαναφορά της κοινότητας με όρους οριζοντιότητας και αλληλεγγύης και ενάντια σε κάθε λογική εξατομίκευσης είναι η βάση κάθε αντίστασης.

ΤΣΙΦΛΙΚΑΔΕΣ, ΟΙΚΟ-ΜΠΙΖΝΕΣ ΚΑΙ ΤΣΙΜΕΝΤΟ (ΝΑ ΓΙΝΕΙ;)

για τις εξελίξεις στο πάρκο τρίτη

Το κείμενο που ακολουθεί μοιράζεται στο πάρκο και στις γειτονιές από τον «Αγρό – αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος στο πάρκο τρίτη».

// Ο τεμαχισμός και η εμπορευματοποίηση του πάρκου τρίτη συνεχίζονται απρόσκοπτα

Στις 25/1/2018 ο δήμαρχος Ιλίου Ν. Ζενέτος με τους παρατρεχάμενους του – υπαλλήλους και δημοτικούς συμβούλους – εμφανίστηκε στη συνεδρίαση του Φορέα Διαχείρισης με σκοπό να διεκδικήσει **45 στρέμματα** του πάρκου, που περιλαμβάνουν ένα γήπεδο ποδοσφαίρου κι ένα βοηθητικό, τον περιβάλλοντα χώρο και το νότιο πάρκινγκ στη Λ. Φυλής. Το σχέδιό του είναι να διατηρήσει τα γήπεδα ως αθλητικές εγκαταστάσεις του δήμου Ιλίου με ελεγχόμενη από τον δήμο είσοδο και χρήση, και να προχωρήσει στη δημιουργία επιπλέον αθλητικών εγκαταστάσεων στους γύρω χώρους πρασίνου. Τα μέλη του Φορέα δεν εμφανίστηκαν ποτέ, και με το πρόσχημα ότι προσπαθούσαν να αποφύγουν τις εντάσεις με το δήμο Ιλίου πραγματοποίησαν κρυφά και κλεισμένων των θυρών τη συνεδρίασή τους σε δανεική αίθουσα του δήμου Αγ. Αναργύρων – Καματερού.

Στις 30/1/2018, μόλις 5 ημέρες μετά, ο Φορέας έχει ως πρώτο θέμα στην ατζέντα του τη **«Συζήτηση επί του Σχεδίου Πράξης Παραχώρηση χρήσης και εκμετάλλευσης ακινήτων στο Δήμο Ιλίου»**. Ο Ζενέτος παρουσιάζει τα σχέδιά του για τα 45 στρέμματα, ενώ καταλήγουν με ταχείς διαδικασίες στο ότι η τεχνική υπηρεσία του δήμου και ο γραμματέας του Φορέα Κ. Σερράος θα προχωρήσουν από κοινού σε σχεδιασμό για τη διαμόρφωση αυτών των χώρων.

Στην επόμενη συνεδρίαση του Φορέα στις 22/2/2018, με

απόντα το δήμο Ιλίου, έγιναν αποδεκτά όσα διεκδικούσε ο τελευταίος, με εξαίρεση το δικαίωμα αποκλειστικής χρήσης του πάρκινγκ. Παράλληλα **τέθηκε προς ψήφιση η συνέχιση της διαδικασίας παραχώρησης των 45 στρεμμάτων στο δήμο Ιλίου για 15 χρόνια δωρεάν**. Η ολοκλήρωση της ψήφισης για την παραχώρηση μετατέθηκε για τη συνεδρίαση του Μαρτίου.

Οι βλέψεις του δήμου Ιλίου για το πάρκο είναι εδώ και χρόνια γνωστές... Ανέκαθεν διεκδικούσε την εξ ολοκλήρου διαχείρισή του, καλώντας σε συγκεντρώσεις-ομιλίες εντός του πάρκου με ύφος τσιφλικά και διακηρύσσοντας το οικονομικό πλεόνασμα του Ιλίου, άρα και την “καλή τύχη” που θα είχε το πάρκο στα χέρια του. Προφανώς τα κίνητρα δεν είναι “αγαθά”. Η δημοτική αρχή του δήμου Ιλίου επιθυμεί να το αξιοποιήσει οικονομικά, κοινώς να κερδοσκοπήσει, και αφετέρου να πουλήσει “έργο” και να κερδίσει και σε ψήφους. Μετά τη σύσταση της νέας διοίκησης αποχώρησε από το Φορέα, συνεχίζοντας τη διεκδίκηση με κάθε τρόπο. Έτσι, πέρυσι, **περιέφραξε με κορδέλες τα ελαιόδεντρα και απαγόρευσε τη συλλογή των καρπών τους με σκοπό να τις διαθέσει στο κατ’ ευφημισμόν “κοινωνικό παντοπωλείο” του, αφαίρεσε μια αντλία από τις λίμνες και όσους κάδους απορριμμάτων είχε βάλει στο πάρκο**, δημιουργώντας την αίσθηση ότι βρίσκεται σε ανοιχτή σύγκρουση με το Φορέα. Στην πραγματικότητα, οι δύο αρχές, Φορέας του πάρκου και δήμος Ιλίου, βρίσκονται σε αραστή συνεργασία, επιβεβαιώνοντας με κάθε ευκαιρία τις προθέσεις τους για το πάρκο: τεμαχισμός, περιφράξεις, εμπορευματοποίηση, χρηματικά αντίτιμα.

// Η δράση του σημερινού Φορέα Διαχείρισης

Οι συγκεκριμένες εξελίξεις ήταν μάλλον αναμενό-

μενες για όσες/ους έχουν παρακολουθήσει την πορεία του τωρινού Φορέα Διαχείρισης από τη σύστασή του, τον Οκτώβρη του 2016, μέχρι σήμερα. Αποτελούμενος κυρίως από στελέχη του ΣΥ.ΠΙΖ.Α., μέλη των όμορων δήμων, τεχνοκράτες ακαδημαϊκούς, καθώς και μέλη Μ.Κ.Ο., διατείνεται ότι ο χαρακτήρας του είναι «μη κερδοσκοπικός», σε μια προσπάθεια να αποστασιοποιηθεί από τα μεγάλα φαγοπότια των προκατόχων του. Οι διακηρύξεις του, εμπλουτισμένες με ισχυρές δόσεις «οικολογίας», «δικτύων αλληλέγγυας οικονομίας», «εθελοντικών δράσεων» και «εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων για μαθητές και ανήλικους μετανάστες», επιχειρούν να δελεάσουν ακόμα και τους πιο υποψιασμένους/ες, που απογοητευμένοι/ες από την κοινωνική αδράνεια των τελευταίων χρόνων, αλλά και εμποτισμένοι/ες με τη λογική της ανάθεσης, επιλέγουν να κινούνται και να δρουν μέσα στο πάρκο με τρόπο που καθορίζεται από τα πάνω, έναντι οποιασδήποτε δημιουργίας έξω από εξουσιαστικές σχέσεις και διαδικασίες.

Τον Γενάρη του 2018 εγκρίθηκε για το πάρκο προϋπολογισμός που ανέρχεται συνολικά σε 1 εκατομμύριο ευρώ. Μέχρι τότε ο Φορέας είχε προχωρήσει σε εκτενή «έρευνα» για το σχεδιασμό διαχείρισης του πάρκου, καταγράφοντας ζώα και φυτά που ζουν σ’ αυτό, τις κτιριακές κι αθλητικές εγκαταστάσεις, ενώ ανέθεσε πιλοτικά τη φύλαξη του πάρκου σε εταιρεία security το περασμένο καλοκαίρι, στη λογική του «κατεπείγοντος» λόγω αυξημένης κίνησης.

Αμέσως μετά την έγκριση της χρηματοδότησης ήρθε η ώρα να αξιοποιηθούν τα αποτελέσματα των «ερευνών» του... Με γοργό βήμα προκηρύσσονται διαγωνισμοί για νέα μαγαζιά, για την αναβάθμιση της περιφράξης του πάρκου και την πρόσληψη security από «σωματείο ανέργων», που ακυρώνουν στην πράξη την ελεύθερη πρόσβαση σ’ αυτό -το τελευταίο προφανώς πουλάει κοι-

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ-ΜΠΛΟΚΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΦΟΡΕΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

ενάντια στην παραχώρηση 45 στρεμμάτων στο δήμο Ιλίου

Την **Πέμπτη 29/3** πραγματοποιήθηκε παρέμβαση – μπλοκάρισμα της συνεδρίασης του Φορέα διαχείρισης του πάρκου τρίτη μετά από κάλεσμα με αφίσα από την κατάληψη Αγρός, η οποία στηρίχτηκε και από αλληλέγγυες/ους από αντιεξουσιαστικές και αναρχικές συλλογικότητες των γύρω περιοχών. Σε παρέμβαση καλούσαν και αριστερά σχήματα με δική τους αφίσα, πανό και κείμενο. Σκοπός ήταν να ακυρωθούν τα σχέδια για την 15ετή δωρεάν παραχώρηση στο δήμο Ιλίου 45 στρεμμάτων του πάρκου (2 γήπεδα και ο χώρος γύρω από αυτά), που προορίζονται για αποκλειστική χρήση από τα αθλητικά σωματεία του, αλλά και για δημιουργία νέων αθλητικών εγκαταστάσεων. Στη διάρκεια της παρέμβασης, ο χώρος συνεδριάσεων του φορέα αποκλείστηκε από 50 περίπου άτομα για πάνω από 2 ώρες με πανό, ενώ μοιραζόταν και το κείμενο της κατάληψης ενάντια στον τεμαχισμό και την εμπορευματοποίηση του πάρκου. Εντέλει, η συνεδρίασή τους ματαιώθηκε. Κατά τη διάρκεια της παρουσίας μας εκεί, δηλώθηκε η σαφής εναντίωσή μας στη θεσμική διαχείριση του πάρκου που το θέλει περιφραγμένο, ελεγχόμενο, με security, καταστήματα εστίασης, μκο, τεμαχισμένο σε συγκεκριμένες ζώνες χρήσης. Σχέδια τα οποία είναι κομμάτι των κεντρικών πολιτικών από την πλευρά του κράτους -και υπό την αρι-

στερή πολιτική διαχείριση- σχετικά με τους δημόσιους χώρους, όπως και συνέχεια των αναπτυξιακών πολιτικών των προηγούμενων φορέων, οι οποίοι διχοτόμησαν το πάρκο και δημιούργησαν τα πολυκαταστήματα Jumbo, Carrefour, Odeon κ.α. στην νοτιοανατολική πλευρά του. Τα μέλη του Φορέα διαχείρισης του πάρκου προέβλεπαν τις «καλές» τους προθέσεις, επιχειρώντας να αποστασιοποιηθούν από τους προηγούμενους φορείς (παρόλο που μέλη του σημερινού ήταν μέλη και του προηγούμενου φορέα), προσπαθώντας ανεπιτυχώς να αφομοιώσουν την κίνησή μας, επιμένοντας σε κάποιους υποτιθέμενους κοινούς(!) μας στόχους για την ευημερία του πάρκου. Απέναντι σε όλα αυτά, δόθηκε ένα ακόμη μήνυμα ότι στα σχέδιά τους για τον τεμαχισμό, την περιφράξη και την εμπορευματοποίηση του πάρκου, θα μας βρίσκουν απέναντί τους.

Δίνουμε ραντεβού στην επόμενη καλεσμένη συνεδρίαση του Φορέα διαχείρισης.

Να ματαιώσουμε στην πράξη όλα τα σχέδια τεμαχισμού και εμπορευματοποίησης του πάρκου.

νωνικό έργο. Στην ίδια κατεύθυνση, τίθεται προς συζήτηση η επινοικήση σε επιχειρήσεις ΚοινΣΕπ (οι λεγόμενες κοινωνικές συνεταιριστικές επιχειρήσεις), της φροντίδας και συγκομιδής των καρπών των φυτικών και των ελιών του πάρκου, απόφαση που θα απαγορεύει την ελεύθερη συγκομιδή καρπών από όσες/ους το επιθυμούν. Επιπλέον, από το Υπουργείο Παιδείας και Ενέργειας αντίστοιχα θεσπίστηκε η διάθεση χώρων για τη λειτουργία «Κέντρου Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης» και «Πιλοτικού Προγράμματος Αγροτικής Εκπαίδευσης για μετανάστες 15-18 ετών», ενώ ήδη δηλώθηκε η πρόθεση από το δήμαρχο Αγίων Αναργύρων - Καματερού να παραχωρηθούν εκτάσεις του πάρκου για το νέο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, άλλη μια κίνηση που επιχειρεί να ενισχύσει το κοινωνικό προφίλ του Φορέα.

// **Να μπλοκάρουμε τα σχέδιά τους**

Η μετατροπή του πάρκου σ' έναν περιφραγμένο, απόλυτα ελεγχόμενο χώρο και η προσοδοφόρα διαχείρισή του κινείται με γοργούς ρυθμούς. Τα κατάλληλα άτομα βρίσκονται στις κατάλληλες θέσεις. Ενδεικτικά αναφέρουμε τον πρόεδρο του Φορέα και ακαδημαϊκό Γ. Πολύζο, που βρίσκεται πίσω από την έρευνα και το σχεδιασμό πολλών έργων «ανάπλασης» στην πόλη (Μεταξουργείο-Γκάζι, Ολυμπιακά έργα, και από το Φλεβάρη του 2018 είναι και πρόεδρος της Εταιρείας Ακινήτων Δημοσίου (ΕΤΑΔ) που αποτελεί ένα από τα τρία σκέλη του υπερταμείου αποκρατικοποιήσεων), καθώς και το γραμματέα του Φορέα (και πρώην πρόεδρό του) Κ. Σεργάο, επίσης ακαδημαϊκό, στέ-

λεχος της Μ.Κ.Ο. WWF και πρώην πρόεδρο του πράσινου ταμείου. Αν προσθέσουμε και τους Φίλους του Πάρκου, που φαινομενικά προσδίδουν στη σύνθεση του Φορέα την εικόνα της «πολυφωνίας», ενώ ουσιαστικά παρακολουθούν και επικυρώνουν τις αποφάσεις του, καθώς και τους διάφορους ακαδημαϊκούς που παρέχουν επιστημονικό «κύρος», ο σημερινός Φορέας είναι φορέας της κεντρικής, αριστερής πολιτικής διαχείρισης.

Ακολουθώντας πιστά την κεντρική πολιτική ατζέντα (που «στο πλαίσιο της διαφάνειας, της νομιμότητας και του κοινωνικού συμφέροντος» επιτείνει τον κοινωνικό έλεγχο και τους αποκλεισμούς στα Μ.Μ.Μ. με τα νέα ηλεκτρονικά εισιτήρια και τις μπάρες στους σταθμούς, ενώ τον τελευταίο ενάμιση χρόνο έχει εκκενώσει πάνω από 10 καταλήψεις και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους με το πρόσχημα της απόδοσής τους στην κοινωνία) επιχειρεί να αλλάξει το χαρακτήρα χρήσης του πάρκου με «χειρουργικό τρόπο», αποσπώντας πρώτα την κοινωνική συναίνεση και συμμόρφωση. Είτε επιδιώκοντας να αφομοιώσει την όποια διάθεση ανθρώπων να το φροντίσουν, δημιουργώντας «τόπους συνάντησης και διαλόγου με την κοινωνία και τους πολίτες» και ορίζοντας τον εαυτό του ως το μόνο ρυθμιστή, είτε επιχειρώντας να περιθωριοποιήσει οποιαδήποτε ακηδεμόνευτη και από τα κάτω δράση οικειοποίησης του πάρκου. Μετατρέποντάς το σε χώρο αυστηρά οριοθετημένο και ελεγχόμενο, γεμάτο εμπορεύματα και κατευθυνόμενες δραστηριότητες, επιχειρώντας να μας εκπαιδεύσει σε έναν άλλο τρόπο πρόσληψης του χώρου και του πώς αλληλεπιδρούμε μέσα σ' αυτόν. Με μόνες αποδεκτές ταυτότητες αυτές του «επισκέπτη-καταναλωτή».

Οι επιλογές του εκάστοτε φορέα διαχείρισης, είναι σύμφυτες με τα κυρίαρχα αναπτυξιακά σχέδια, την εξουσιαστική διαχείριση των χώρων και εντέλει της ίδιας της ζωής μας. Ενάντια στις επιδιώξεις τους, προτάσσουμε την οικειοποίηση των δημόσιων χώρων και την απελευθέρωσή τους από κράτος, τοπικές αρχές και ιδιωτικό κεφάλαιο. Η συλλογική και από τα κάτω αυτοδιαχείριση του πάρκου, αντιμεπορευματικά, στη βάση της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης μέσα από αντιεραρχικές διαδικασίες, δημιουργεί τόπους και χρόνους εδαφικοποίησης των αναγκών και επιθυμιών μας, μακριά από λογικές ανάθεσης σε θεσμικούς φορείς και ιδιώτες. Δημιουργεί εστίες αντίστασης και ανυπακοής στα κυρίαρχα αναπτυξιακά σχέδια που αποσκοπούν μόνο στο κέρδος και τη λεηλασία, αλλά και στις κάθε είδους εξουσιαστικές επιβολές που επιχειρούν να κατακλύσουν κάθε πτυχή της ζωής μας.

ΦΟΡΕΙΣ, ΔΗΜΟΙ, ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ, ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΣΙΦΛΙΚΙ ΚΑΝΕΝΟΣ

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ - ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Αγρός - αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος στο πάρκο τρίτων - <http://agros.espivblogs.net>

αφίσα από τον Αγρό που κολλήθηκε στις περιοχές μας

ΠΟΙΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ;

Έχουν περάσει σχεδόν 8 μήνες από το "ατύχημα" του Αγία Ζώνη 2 που γέμισε με πετρέλαιο τον Σαρωνικό. Και ενώ το "μαχαίρι θα μπει βαθιά στο κόκκαλο" για τους υπεύθυνους (ακόμα δεν έχει κινηθεί δίωξη) ακούμε και ένα άλλο ανέκδοτο: ο Σαρωνικός λείει είναι πλέον καθαρός από την πετρελαιοκηλίδα. Τόσο καθαρός που πληροφορίες θέλουν τους σκληρά εργαζόμενους εφοπιστές και πετρελαϊάδες του κόλπου, να γεμίζουν τις πισίνες τους στα βόρεια προάστια με το ολοκάθαρο νερό του...

Στις 4 Νοέμβρη 2017 στο πλαίσιο των απαντήσεων γι αυτό το έγκλημα, γίνεται επίθεση με μπογιές και σπρέι στα γραφεία της Fos Petroleum στο Πέραμα (η υπεύθυνη εταιρεία για τη ρύπανση -η οποία φρόντισε να κατεβάσει τις αμέσως επόμενες μέρες την επωνυμία από το κτίριο όπου στεγαζόταν για να μη στοχοποιηθεί-μάτια!) από "συνελεύσεις γειτονιάς, αυτοοργανωμένα στέκια & καταλήψεις, αναρχικές & αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες από περιοχές του Πειραιά και της Αθήνας". Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης αυτής (όπου συμμετείχαν περισσότεροι/ες από 100 σύντροφοι/ισσες) γίνεται επίθεση και στο χρυσαυγίτικο-εργοδοτικό σωματείο στη Ζώνη του Περάματος. Οι υπόλοιπες δράσεις, το κείμενο και η αφίσα που τις συνόδευσαν στο

[<https://athens.indymedia.org/post/1579933/>]

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΛΙΚΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

νέα ήθη καταστολής στην εποχή του κρατικού ολοκληρωτισμού και της αριστερής εκδοχής του

Ένα νέο μέτρο καταστολής των ανυπότακτων και των ολικών αρνητών στρατεύσεως εφαρμόζεται με «ευλάβεια» τα τελευταία οκτώ χρόνια της λεγόμενης κρίσης. Πλάι στα «καινοτόμα» εισπρακτικά μέτρα της εποχής, τα διοικητικά πρόστιμα εισάγονται ως άλλο ένα μέτρο εξαίρεσης, με στόχο να πλήξουν τις φωνές αμφισβήτησης της εξουσίας και τις πράξεις εναντίωσης στα αυτονόητα του έθνους-κράτους. Ο «μπαμπούλας» της εφορίας έρχεται να θέσει νέους όρους κοινωνικής πειθάρχησης διαμορφώνοντας κοινωνικές και πολιτικές συμπεριφορές, μια διευρυμένη κοινωνική ομηρία. Όποιος αρνείται ή παρεκκλίνει από τους νόμους κινδυνεύει να κλειστεί ακόμη περισσότερο στο «κελί» των ατομικών χρεών προς το δημόσιο, αφού πλήθος προστίμων θεσπίζονται και επιβάλλονται σταδιακά προς όσους αρνούνται να υπακούσουν σε κάθε είδους παλιές ή νέες υποχρεώσεις, μέτρα, προγράμματα και καταναγκασμούς.

✱ **Μέσα ακριβώς σε αυτό το περιβάλλον επίτασης του εθνικισμού και του милитарισμού, καλλιέργειας κοινωνικού κλίματος διαρκούς πολεμικής προετοιμασίας, η ανυποταξία και όσοι εναντιώνονται με τις πράξεις τους στα εθνικά και στρατιωτικά αυτονόητα, βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής με κάθε μέσο.** ✱

Ένα τέτοιο, νέο και «καινοτόμο», μέτρο οικονομικής καταστολής, εφαρμόζεται από τους πρώτους κιάλας μήνες της «εποχής των μνημονίων», από τον Σεπτέμβριο του 2010, σε βάρος των χιλιάδων ανυπότακτων του ελληνικού στρατού. Με νόμο -τότε- του υπουργού άμυνας Βενιζέλου, η κήρυξη ενός ατόμου ως ανυπότακτου σημαίνει και την επιβολή διοικητικής ποινής δηλαδή χρηματικού προστίμου 6.000 ευρώ. Το πρόστιμο επιβάλλεται με μια τυπική απόφαση του διευθυντή της αρμόδιας στρατολογίας η οποία αποστέλλεται στον ανυπότακτο και την αρμόδια ΔΟΥ και ακολούθως βεβαιώνεται στο ΑΦΜ

του (με την υπογραφή του διευθυντή της ΔΟΥ) και τικίζεται 1% ανά μήνα. Το πρόστιμο δύναται να επιβληθεί περισσότερες από μία φορές, όσες δηλαδή φορές δυναμικά μπορεί να κηρυχτεί ανυπότακτος κάποιος, αφού η ανυποταξία θεωρείται διαρκές αδίκημα.

Αυτό που ακολουθεί την επιβολή του προστίμου είναι λίγο πολύ σε όλες και όλους γνωστό αφού το πρόστιμο καταλήγει ως ένα ατομικό χρέος στην εφορία, αθροισμένο ίσως δίπλα σε άλλα χρέη, οφειλές κτλ. Πρόκειται για ένα ποσό (χρέος) που μπορεί να επιφέρει δεσμεύσεις-κατασχέσεις τραπεζικών λογαριασμών ή λογαριασμών που ο «οφειλέτης» φαίνεται ως συνδικαιούχος. Πρόκειται επίσης για ένα ποσό (χρέος) που μπορεί να φθάσει τοκίζόμενο το ανώτατο όριο (10.000 ευρώ) και αναλόγως με την ισχύουσα νομοθεσία -που διαρκώς τροποποιείται- να επιφέρει και λοιπές επιπτώσεις (κατασχέσεις επιδομάτων και επιστροφών φόρων, δυσκολίες στις τραπεζικές συναλλαγές και στην έκδοση λογαριασμών μισθοδοσίας, αδυναμία έκδοσης φορολογικής ενημερότητας κ.ά.). Ένα χρέος, που όπως και η συνολικότερη φιλοσοφία της διαχείρισης των ζώνων των υποτελών στο όνομα των γενικών ή ειδικών χρεών, συνεπάγεται έναν καταναγκαστικό και εφ' όρου ζωής έλεγχο της ζωής του «οφειλέτη» από τους οικονομικούς, δικαστικούς μηχανισμούς και τις τράπεζες, μια αόρατη φυλακή.

Τα τελευταία 8 χρόνια, το μέτρο αυτό, εφαρμόζεται από τις στρατιωτικές και οικονομικές αρχές δίχως καμιά αναστολή ή ενδοιασμό. Όλες οι κυβερνήσεις (συμπεριλαμβανομένης της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ) διατηρούν και εφαρμόζουν το μέτρο, ενώ ταυτόχρονα το σύνολο των πολιτικών κομμάτων στηρίζουν σθεναρά ή σιωπηρά. Οι στοχεύσεις είναι ξεκάθαρες: αφενός να περιορίσει την γενικευμένη ανυποταξία στον ελληνικό στρατό (30.000 περίπου υπολογίζονται οι ανυπότακτοι). Αφετέρου, να πλήξει αυτούς που συνειδητά αρνούνται να καταταγούν στο στρατιωτικό μηχανισμό όπως και σε κάθε εθνικό στρατό, τους ολικούς αρνητές στρατεύσεως. Να πλήξει δηλαδή μια ριζοσπαστική στάση και πρόταγμα από την δεκαετία του '80 έως σήμερα, την άρνηση κάθε έθνους και στρατού, και ταυτόχρονα, να επιδιώξει να ωθήσει τους ανυπότακτους και τους ολικούς αρνητές στρατεύσεως σε **θεσμικές οδούς διευθέτησης ή αποφυγής της θητείας** (τρελόχαρτο, εξαγορά ή τέλεση της θητείας). **Ταυτόχρονα επιδίωξη του νέου μέτρου οικονομικής καταστολής είναι να πλήξει, να φθείρει και να δυσχεράνει όλα τα πεδία της καθημερινότητας των ολικών αρνητών, να τους εξαντλήσει και να τους εξαναγκάσει σε παραίτηση.**

Όμως όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να συμβαίνουν έξω από ένα εγκώριο περιβάλλον συστημικής αστάθειας και μακριά από τις προσπάθειες της εξουσίας (με τις κατά καιρούς κυβερνητικές αποχρώσεις της) να εξασφαλίσει με κάθε μέσο την ομαλή συνέχιση και διεύρυνση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων. Ο ελληνικός χώρος και γενικότερα η ευρύτερη περιοχή της ανατολικής Μεσογείου αποτελούν ιστορικά έναν κόμβο παραγωγής και διακίνησης των κυρίαρχων δογμάτων ασφάλειας. Ταυτόχρονα είναι μια περιοχή όπου κατά καιρούς δοκιμάζονται οι οικονομικές «ευκαιρίες» (θαλάσσια

οικονομικά περάσματα, ενεργειακές οδοί, τουρισμός, κοιτάσματα κτλ). Μέσα λοιπόν σε ένα περιβάλλον όπου συναντιούνται διαφορετικές επιδιώξεις μεταξύ των κρατικών σχηματισμών και συμμαχιών, οι τριβές είναι αναπόφευκτες. Οι ανταγωνισμοί που εκφράζονται στον ευρύτερο χώρο της ανατολικής Μεσογείου για τον έλεγχο των μεταναστευτικών ροών, των ενεργειακών οδών αλλά και η διαρκής προσπάθεια για εύρεση νέων προσόδων (και νέων μεθόδων κοινωνικής λεηλασίας) είναι οι βασικοί παράγοντες για τους οποίους, δεν απαιτούνται μονάχα οι πολυδιάστατες εσωτερικές και εξωτερικές πολιτικές (όπως καμώνονται διαρκώς τα αρμόδια ελληνικά υπουργεία) αλλά και η διπλωματία των όπλων.

✱ **Κάθε στρατός -όσο περισσότερο αιματοβαμμένος είναι- τόσο περισσότερο πουλάει «κοινωνικό πρόσωπο»...** ✱

Σε αυτό ακριβώς το περιβάλλον οι εθνικοί στρατοί και οι συμμαχίες τους παίζουν ένα κομβικό ρόλο. Και υπάρχουν πολλά σημεία στον ορίζοντα που δείχνουν την όξυνση του милитарισμού και του εθνικισμού στην περιοχή. Οι διαρκείς στρατιωτικές ασκήσεις στο Αιγαίο, η παρουσία του νατοϊκού στόλου και των δυνάμεων της ευρωπαϊκής συνοριοφυλακής στα θαλάσσια σύνορα Ελλάδας και Τουρκίας για την εφαρμογή των σχετικών αντιμεταναστευτικών συμφωνιών. Η ολοένα και μεγαλύτερη σημασία που δίνεται σε παλιές και νέες στρατιωτικές βάσεις του NATO στον ελληνικό χώρο. Η ένταση των αστυνομικοστρατιωτικών ελέγχων στις θαλάσσιες εμπορικές οδούς, οι ασταμάτητες έρευνες για υδρογονάνθρακες στην ανατολική Μεσόγειο και οι υψηλοί δείκτες για στρατιωτικούς εξοπλισμούς και στις δύο πλευρές του Αιγαίου (η Ελλάδα αποτελεί στις μέρες μας τη 2η χώρα του NATO σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς σε ποσοστό επί του ΑΕΠ). Και βέβαια οι διαρκείς εμπλοκές των ελληνικών και τουρκικών στρατιωτικών μηχανισμών στο πλαίσιο του καλλιεργούμενου ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού.

Την ίδια στιγμή, ο στρατός στο εσωτερικό της χώρας παρουσιάζεται ως αρωγός σε πλήθος κοινωνικών υποθέσεων που αδυνατεί να διαχειριστεί και να εκπληρώσει ο κρατικός μηχανισμός και οι λοιπές υπηρεσίες του: από την παροχή υγειονομικών υπηρεσιών σε περιοχές που λείπουν οι υποδομές του συστήματος υγείας, τα έργα οδοποιίας σε απομακρυσμένες από τον ηπειρωτικό χώρο περιοχές, τον εγκλεισμό των μεταναστών σε στρατόπεδα «φιλοξενίας». Είναι διαρκής η αγωνία των στρατιωτικών επιτελείων και των πολιτικών τους προϊσταμένων, να παρουσιάζουν τον στρατό ως κοινωνικά χρήσιμο, να σβήσουν δηλαδή από την ιστορική μνήμη τη διαχρονική αντικοινωνική του στάση, τη συμμετοχή του σε πραξικοπήματα και οργανωμένα σαμποτάζ απεργιών, την ώθηση εκατοντάδων φαντάρων στην αυτοκτονία κατά τη διάρκεια της θητείας. Και βέβαια να αποκρύπτουν την αιματοβαμμένη συμμετοχή του στα πολεμικά μέτωπα των συμμάχων του στα Βαλκάνια, την Αφρική και την Ασία. Κάθε στρατός -όσο περισσότερο αιματοβαμμένος είναι- τόσο περισσότερο πουλάει «κοινωνικό πρόσωπο»...

Μέσα ακριβώς σε αυτό το περιβάλλον επίτασης του εθνικισμού και του милитарισμού, **καλλιέργειας κοινωνικού κλίματος διαρκούς πολεμικής προετοιμασίας**, η ανυποταξία και όσοι εναντιώνονται με τις πράξεις τους

φωτογραφία από την παρέμβαση στη ΔΟΥ Αγίων Αναργύρων στις 10/7/2017

στα εθνικά και στρατιωτικά αυτονόητα, βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής με κάθε μέσο. Αν δεν μας στραβώνει η κυρίαρχη προπαγάνδα και η κοντή μας μνήμη, θα «θυμηθούμε» πως ήταν οι στρατοί που βγήκαν στους δρόμους για να σταματήσουν τις κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις των τελευταίων 7-8 ετών, όταν οι αστυνομικοί μηχανισμοί αποτύγχαναν: από την Τυνησία, την Τουρκία, το Κουρδιστάν, την Συρία, την Αίγυπτο... Και το ίδιο θα γίνεται παντού και πάντα. Αυτό είναι το «κοινωνικό έργο» των στρατών.

Το νέο οικονομικό μοντέλο καταστολής που δοκιμάζεται πάνω στους ανυπότακτους και τους ολικούς αρνητές στράτευσης είναι ένα μοντέλο που κατά καιρούς έχει δοκιμαστεί με παρεμφερείς τρόπους: υπέρογκες εγγυήσεις για την μη προφυλάκιση ή για την αποφυλάκιση αγωνιστών, διαρκείς επιλεκτικές μηνύσεις-διώξεις σε αγωνιστές κ.ά. Τα νεόκοπα όμως κατασταλτικά πρόστιμα, από ένα σύστημα εξουσίας που χρηματοποιεί τα πάντα και ταυτόχρονα αποπολιτικοποιεί τα περιεχόμενα των αρνήσεων τσουβαλιάζοντάς τα σε μια απρόσωπη διαδικασία επιβολής και διαχείρισης λογιστικών αριθμών και χρεών, είναι μια νέα συνθήκη που δεν μπορεί να μεί-

νει αναπάντητη.

Μια παρακαταθήκη οικονομικής ομηρίας αγωνιζόμενων ανθρώπων πλάι στη δικαστική ή ποινική ομηρία (ή ακόμα και πλάι στην ομηρία της φυλακής και του εγκλεισμού), μπορεί να αποτελέσει ένα αρνητικό δεδικασμένο για το μέλλον των (κοινωνικών) αγώνων στον ελλαδικό χώρο, που ούτως ή άλλως βρίσκονται σε ύφεση. Αγώνες ή αντιστάσεις που επιχειρείται να αντιμετωπιστούν με την (ίδια) φιλοσοφία της οικονομικής καταστολής αποτελούν η άρνηση της επικύρωσης εισιτηρίου, η εναντίωση στα συστήματα ελέγχου στα ΜΜΜ, η άρνηση πληρωμής στα διόδια, οι απαλλοτριώσεις ρεύματος, οι αντιστάσεις στα μεγάλα «εθνικά» επενδυτικά σχέδια (εξορύξεις Χαλκιδικής κ.ά.). Όπως οι ολικοί αρνητές στράτευσης υλοποιούν το πρόταγμα τους με την πράξη τους να αρνηθούν τη θητεία και τη σχέση με τους μιλιταριστικούς μηχανισμούς, έτσι και οι προαναφερόμενες αντιστάσεις προϋποθέτουν όχι μια γενικόλογη διατύπωση της άρνησης αλλά και την υλοποίησή της στις καθημερινές μετακινήσεις, στις καθημερινές ανάγκες, στο καθημερινό σαμποτάζ των προωθούμενων μέτρων και σχεδιασμών. Για αυτό και βρίσκονται (υψηλά) στο στόχαστρο της καταστολής...

Λίγα λόγια για την ολική άρνηση στράτευσης

Η ολική άρνηση στράτευσης είναι μια πολιτική στάση που τοποθετείται όχι μόνο στην άρνηση της θητείας, αλλά στην εναντίωσή της στο σύνολο του στρατιωτικού μηχανισμού, του μιλιταρισμού, των εθνών-κρατών. Μια στάση αντιθεσμική που δεν συνδιαλέγεται με τον στρατό και τους θεσμικούς διαμεσολαβητές του. Μια στάση ζωής που προτάσσει την ελευθερία, την αυτοοργάνωση, την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση, και στέκεται ενάντια στην εξουσία, την ιεραρχία, τα έθνη-κράτη, τους διαχωρισμούς και τις κυρίαρχες θεσμίσεις. Μια στάση ζωής και επιλογή αγώνα που **αντιστέκεται ευπρόσωπα και δημόσια** σε κάθε κάλεσμα του στρατού για εκπλήρωση της «υποχρεωτικής» θητείας αλλά και σε κάθε κάλεσμα για ένταξη σε μιλιταριστικούς μηχανισμούς. Οι ολικοί αρνητές στράτευσης, ατομικά ή συλλογικά, αρνούνται με δημόσια κείμενά τους αλλά και με την πράξη τους, την εκπλήρωση της θητείας στον στρατό αλλά και την πληρωμή του όποιου προστίμου, αρνούνται την οποιαδήποτε διαπραγμάτευση ή συνδιαλλαγή με τους θεσμικούς εκπροσώπους του στρατού και της εφορίας, αρνούνται την εκτέλεση οποιασδήποτε εναλλακτικής θητείας ή υπηρεσίας.

περισσότερα στο site

της Πρωτοβουλίας
για την Ολική Άρνηση
Στράτευσης

<http://olikiarnisi.espivblogs.net/>

Δύο λόγια για τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός μπορεί να είναι «παράδοσιακός» αλλά δεν είναι ένα σταθερό και αμετακίνητο μέγεθος. Πάντα καθορίζεται από την περιρρέουσα συγκυρία. Το μείζον θέμα των διαφωνιών σχετικά με τη συνθήκη της Λωζάννης που ανακινείται στα διπλωματικά τραπέζια ανά καιρούς, δεν μπορεί να ξεταστεί ξέχωρα από τις προβολές των διαφωνιών αυτής της ιστορικής σύμβασης φιλίας (!) στο σήμερα. Είναι γεγονός ότι κανένα από τα δύο κράτη δεν τηρεί εξ' ολοκλήρου τη συμφωνία αυτή (κάτι που συνθηθίζεται σε όλες τις σύγχρονες διακρατικές συμφωνίες Ελλάδας - Τουρκίας). Εξάλλου, η «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» που πρεσβεύει τόσο η ελληνική πλευρά όσο και η τουρκική, ακυρώνει την πιστότητα των όποιων συμφωνιών. Την ώρα που συμφωνείς με ένα κράτος για κάτι μπορείς να συμφωνείς με κάποιο άλλο κράτος για κάτι άλλο και αυτομάτως να αναιρείς τη συμφωνία σου με το αρχικό κράτος. Τα παιχνιδάκια αυτά είναι γνωστά στη δι-

πλωματική σκακιέρα και η «τήρηση των συμφωνηθέντων» από οποιαδήποτε πλευρά είναι προπαγανδιστικά παραμυθάκια.

Όμως γιατί συμβαίνουν όλα αυτά την τελευταία περίοδο; Όλη η ένταση που εκφράζεται τους τελευταίους μήνες με εμβολισμούς φρεγατών, συλλήψεις στρατιωτικών, αυστηρά μηνύματα και προειδοποιήσεις από υψηλά πολιτειακά πρόσωπα και από τις δύο πλευρές, κρύβει από πίσω της τη σύγκρουση ευρύτερων γεωστρατηγικών συμφερόντων στην ανατολική μεσόγειο. Ο έλεγχος της περιοχής και η εκμετάλλευσή της με κάθε μέσο είναι υψηλά στην ατζέντα των κρατών και των συμμαχιών τους. Ταυτόχρονα, η Τουρκία επιχειρεί να στείλει μηνύματα προς τις ΗΠΑ και την ΕΕ για τη θέση και τη στάση τους στα νότια εδάφη και σύνορά της. Η συμμαχία του ελληνικού κράτους με το Ισραήλ και την Αίγυπτο για τις ΑΟΖ, οι αναδιατάξεις στα νότια

σύνορα της Τουρκίας με την Συρία και το Ιράκ, η στήριξη των Κούρδων από τις ΗΠΑ, η προοπτική δημιουργίας ανεξάρτητων κρατών ή σχηματισμών στην ευρύτερη περιοχή, οι απειλές εκ μέρους της Ε.Ε. προς την Τουρκία για την εσωτερική της πολιτική κατάσταση, είναι μια «νέα κατάσταση» για το τουρκικό κράτος. Και η τουρκική «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» απλά μεταφέρει την απειλή και την ένταση προς τα δυτικά-ευρωπαϊκά σύνορα της...

Οι όποιες «παρενοχλήσεις» λοιπόν μεταξύ των εμπλεκόμενων κρατών είναι αμοιβαίες και στο παιχνίδι αυτό (του τρόμου) κανένα κράτος δεν είναι λιγότερο αμέτοχο από τα υπόλοιπα. Η σταθεροποίηση ή αποσταθεροποίηση της ανατολικής μεσογείου και των βαλκανίων είναι ένα παιχνίδι που απαιτεί φίλους και εχθρούς, εθνικά συμφέροντα, μπόλιγο εθνικισμό και στρατεύματα και φυσικά αρκετή προπαγάνδα.

Δράσεις αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές

Τους τελευταίους μήνες βρίσκεται σε εξέλιξη ένα μπαράζ αντιστάσεων ενάντια στα πρόστιμα των 6.000 ευρώ. Δράσεις και παρεμβάσεις αλληλεγγύης σε ολικούς αρνητές στράτευσης σε εφορίες, στρατολογίες, διοικητικά δικαστήρια, δρόμους και πλατείες γειτονιών σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας. Δράσεις που επιχειρούν να αντιπληροφορήσουν σχετικά με τα νέα μέτρα οικονομικής καταστολής και ταυτόχρονα να αναδείξουν την ευθύνη των υπευθύνων στην εφ' όρου ζωής οικονομική ομηρία των αγωνιζόμενων. Ενδεικτικά καταγράφουμε τις παρακάτω παρεμβάσεις:

10/7/2017: Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. Αγίων Αναργύρων για την οικονομική καταστολή των ολικών αρνητών στράτευσης και της ανυποταξίας.

10/9/2017: Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. Αιγάλεω για την οικονομική καταστολή των ολικών αρνητών στράτευσης και της ανυποταξίας.

13/10/2017: Παρέμβαση αλληλεγγύης σε ανυπότακτους και ολικούς αρνητές στράτευσης στα Διοικητικά Δικαστήρια Κοζάνης κατά τη διάρκεια εκδίκασης προσφυγής ολικού αρνητή στράτευσης ενάντια στο πρόστιμο των 6.000 ευρώ.

14/10/2017: Παρέμβαση αντιπληροφόρησης στο κέντρο της Κοζάνης.

16/11/2017: Μικροφωνική-Συγκέντρωση αλληλεγγύης στο Ηράκλειο Κρήτης ενάντια στην οικονομική καταστολή σε ανυπότακτους και ολικούς αρνητές στράτευσης.

18/11/2017: Παρέμβαση-μήνυμα αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές στράτευσης από το Ίλιον & τους Αγίους Αναργύρους με μοίρασμα κειμένων και ανάρτηση πανό σε δρόμους και πλατείες της περιοχής.

20/11/2017: Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. Καλλιθέας ενάντια στην οικονομική καταστολή.

20/11/2017: Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. Χανίων ενάντια στα πρόστιμα των 6.000 ευρώ σε ανυπότακτους και ολικούς αρνητές στράτευσης.

22/11/2017: Παρεμβάσεις στην Δ' και ΣΤ' εφορία της Θεσσαλονίκης αλλά και στη στρατολογία της Θεσσαλονίκης ενάντια στην καταστολή των ολικών αρνητών στράτευσης με αφορμή την υπόθεση εκδίκασης της προσφυγής του ολικού αρνητή στράτευσης Β.Γ. για το πρόστιμο των 6.000 ευρώ.

23/11/2017: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον ολικό αρνητή στράτευσης Β.Γ., στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθήνας, όπου εκδικαζόταν η προσφυγή του ενάντια στο πρόστιμο των 6.000 ευρώ για την άρνηση του να καταταγεί στον ελληνικό στρατό. Στο τέλος της συγκέντρωσης ακολούθησε μικρή πορεία.

29/11/2017: Παρέμβαση αλληλεγγύης στη Δ.Ο.Υ. Βέροιας για τους ολικούς αρνητές στράτευσης

11/12/2017: Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. και στην στρατολογία Λάρισας ενάντια στην οικονομική καταστολή των ολικών αρνητών στράτευσης.

ΠΑΛΙΕΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΕΘΝΙΚΩΝ ΣΥΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΝ

αναφορικά με
το «μακεδονικό ζήτημα»

// ΤΟΤΕ... (μια βαλκανική ιστορία που επαναλαμβάνεται...)

Και να σου πάλι η μάχη μέχρις εσχάτων για το κοπιράιτ ενός ονόματος. Ενός ονόματος μιας γεωγραφικής περιοχής που όποιος προσπαθήσει να της αποδώσει διαμέσου ιστορικών αφηγήσεων «καθαρόαιμα» χαρακτηριστικά μάλλον είναι είτε ένας κοινός τσαρλατάνος είτε ένας πατενταρισμένος εθνικιστής. Το σύνθημα είναι ότι αυτά τα δύο ταυτίζονται, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Μιλάμε για μια «ελληνική Μακεδονία» που χάνεται στα βάθη της αιωνιότητας ως τον στρατηγό Μεγαλέξανδρο, ο οποίος ένωσε βέβαια τόσο Έλλην στην καταγωγή, ώστε πριν ξεκινήσει την αιμοδιφή του εκστρατεία στην παρακμασμένη στρατιωτικά και κοινωνικά τότε Ανατολή, έπρεπε να καθυποτάξει όλους τους υπόλοιπους πληθυσμούς στην επικράτεια που σήμερα ονομάζεται Ελλάδα (Αθήνα, Θήβα κτλ) για να έχει εξασφαλισμένα τα νώτα του. Μιλάμε για έναν «ένδοξο πολιτισμό» ο οποίος δεν έχει να επιδείξει τίποτα άλλο από μια συνεχή στρατιωτική επέκταση, αιματηρές μάχες και σφαγές που μόνο οι Βίκινγκς θα ζήλευαν. Μιλάμε για μια «καθαρόαιμη» περιοχή όπου, όταν μετά τους βαλκανικούς πολέμους στις αρχές του 20ου αιώνα και τη διάλυση των τότε αυτοκρατοριών, κατατεμαχίστηκε και ενσωματώθηκε σε επιμέρους έθνη-κράτη (Ελλάδα, Βουλγαρία και αργότερα Γιουγκοσλαβία), οι πληθυσμοί έπρεπε να υποστούν είτε διωγμούς και εσωτερικές μεταναστεύσεις (όπως η μακεδονική κοινότητα στην Ελλάδα), είτε συνεχή εθνική πλύση εγκεφάλων για το πού τελικά ανήκουν (όπως στην περίπτωση των μικτών πληθυσμών σε Γιουγκοσλαβία και Βουλγαρία). Γιατί ακριβώς αυτό το ανακάτεμα των πληθυσμών, σε αυτό το μικρό κομμάτι γεωγραφίας, δεν βόλεψε τους εκατέρωθεν εθνικισμούς.

✱ **Στα βαλκάνια, κάθε έθνος κράτος παρήγαγε τους κατάλληλους εθνικούς μύθους στην προσπάθεια εθνικής ομογενοποίησης του πληθυσμού του.** ✱

Στα βαλκάνια, κάθε έθνος κράτος παρήγαγε τους κατάλληλους εθνικούς μύθους στην προσπάθεια εθνικής ομογενοποίησης του πληθυσμού του. Η διαδικασία αυτή δεν είχε μόνο παραμυθία για ένδοξους προγόνους και ιστορικές συνέχειες αίματος μέσα στους αιώνες. Περιελάμβανε εξίσου σειρά γενοκτονιών, εκτοπισμών, αποκλεισμών και βίαιων ενσωματώσεων. Στην περίπτωση δε της Ελλάδας, η πληθυσμιακή σύνθεση της Μακεδονίας άλλαξε πολύ πρόσφατα (αρχές και μέσα του 20ου αιώνα), κυρίως με την εγκατάσταση Ποντίων και Μικρασιατών προσφύγων. Ωστόσο, οι ομιλούντες την μακεδονική γλώσσα πληθυσμοί (ένα κράμα κυρίως σλάβικων με ελληνικά και τούρκικα) βρίσκονται σε αυτά τα μέρη εδώ και 15 αιώνες τουλάχιστον. Άρα, τους πιάνει το ενοικιστάσιο, ό,τι κι αν λένε οι εκατέρωθεν ιδιοκτήτες της ιστορίας...

Στις αρχές της δεκαετίας του '90 η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας (υπαρκτός σοσιαλισμός) κι ο διαμελισμός του γιουγκοσλαβικού κράτους (αποτέλεσμα εθνικιστικών φαντασιώσεων, που υποδαυλίστηκαν από την ΕΕ και τις ΗΠΑ προς όφελος των δικών τους συμφερόντων), οδήγησαν στη δημιουργία ενός μικρού κράτους στα βόρεια της ελληνικής επικράτειας, το οποίο επιδίωξε να διατηρήσει το όνομα που είχε σε όλη τη μεταπολεμι-

κή περίοδο ως τμήμα της ομόσπονδης γιουγκοσλαβίας, δηλαδή ως «δημοκρατία της Μακεδονίας». Η επιλογή του αυτή είχε πάλι εθνοποιοτικό χαρακτήρα: στο έδαφος της ΠΓΔΜ ζουν πολλές εθνοτικές ομάδες (με κυρίαρχη την ομάδα αλβανικής καταγωγής) και το νέο κράτος, αδύναμο πολιτικά και στρατιωτικά, έπρεπε να χαλυβδώσει τον εσωτερικό του πληθυσμό, κατασκευάζοντας μια ανεκδοτολογική ιστορική συνέχεια...

Εκείνη την περίοδο ο επίσημος-κρατικός ελληνικός εθνικισμός, λόγω της ευρύτερης αναστάτωσης στην περιοχή και της επανακάρραξης συνόρων, σαγηνεύτηκε αρχικά από μια επιθετική-επεκτατική στρατηγική που χοντροειδώς αποτυπωνόταν στο «ελληνική βόρεια Ήπειρος και ντου στα Σκόπια». Πολύ σύντομα, ο ελληνικός εθνικισμός μετατοπίζεται σε μια «παραγωγικότερη» θέση που θα επιβεβαιώσει την αδιαμφισβήτητη ηγεμονική θέση του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου στην περιοχή των Βαλκανίων κι από την άλλη δεν θα κλονίσει το ριζωμένο σε πολλά μυαλά υπηκόων σύνθημα «η Μακεδονία είναι μία και είναι ελληνική». Ο εθνικιστικός οχετός που παράχθηκε τότε στην ελληνική επικράτεια μόνο τυχαίος δεν ήταν: κόμματα, ΜΜΕ, εκκλησία, καλλιτέχνες από την αριστερά και την δεξιά διαμόρφωσαν μια ενιαία εθνική αφήγηση και τόνωσαν την «εθνική ενότητα». Η μετατροπή τότε των Βαλκανίων σε μια νέα και πολλά υποσχόμενη καπιταλιστική περιφέρεια προς λεπλάσια, ημιδοτότησε τις επεκτατικές βλέψεις του ισχυρότερου και σταθερότερου οικονομικά και πολιτικά παράγοντα της νοτιοανατολικής Ευρώπης, του ελληνικού κράτους και κεφαλαίου: οικονομική διείδυση, πολιτική επιρροή, στρατιωτική παρουσία, βλέψεις ενσωμάτωσης των νότιων εδαφών του αλβανικού και μακεδονικού κράτους (τουλάχιστον μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '90). Και βέβαια, θωράκισε τα μετόπισθεν: παράχθηκε ένας μετασχηματισμός της ελληνικής κοινωνίας σε εθνικιστική και ρατσιστική κατεύθυνση, τόσο για τη νομιμοποίηση του «οράματος της ισχυρής Ελλάδας», όσο και για την «υποδοχή» των εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών πάνω στις πλάτες των οποίων θα σπινόταν η «ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας»... Και βέβαια, την ίδια στιγμή το ελληνικό κεφάλαιο δεν έχασε την ευκαιρία να «επενδύσει» στη φτώχεια των γειτόνων: cosmote, mr jumpo, γερμανός, αλυσίδες σουπερμάρκετ, Ελληνικά Πετρέλαια, τράπεζες, βιοτεχνίες, βιομηχανίες κτλ. έχουν ήδη από τις αρχές του '90 κάνει το «πατριωτικό καθήκον» τους με επενδύσεις και είναι μπροστάρηδες στην «εθνική υπόθεση» (με τις επενδύσεις να ξεπερνούν το 1 δις ευρώ). Κι όσο κουνιούνται με ιερή αγανάκτηση και υπερηφάνεια τα γαλανόλευκα σημαίακια, τόσο θα ανοίγει η αγορά, τόσο θα εντείνεται η εξαθλίωση των εκμεταλλευόμενων εκεί και εδώ ...

✱ **όσο κουνιούνται με ιερή αγανάκτηση και υπερηφάνεια τα γαλανόλευκα σημαίακια, τόσο θα ανοίγει η αγορά, τόσο θα εντείνεται η εξαθλίωση των εκμεταλλευόμενων εκεί και εδώ ...** ✱

Η τωρινή ανακίνηση του ζητήματος της ονομασίας στην κατεύθυνση της «λύσης» έρχεται μέσα σε μια συγκυρία πολύ ιδιαίτερη για την (ευρύτερη) περιοχή. Από τη μία εκδηλώνεται -εδώ και 2 δεκαετίες- το ξεκάθαρο ενδιαφέρον διαφόρων διευθυντηρίων για επίλυση του ζητήματος

που θα συνεισφέρει στη «γεωπολιτική σταθεροποίηση» (πχ. του γερμανικού κράτους που έχει επενδύσει «παραγωγικά» -στον τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας- ή του ΝΑΤΟ που διατηρεί στην ΠΓΔΜ τη μεγαλύτερη βάση στην νοτιοανατολική μεσόγειο (δυναμικότητας 40 χιλιάδων στρατιωτών). Ταυτόχρονα, η «γεωπολιτική ρευστότητα» στην Μέση Ανατολή και την Νοτιοανατολική Μεσόγειο (Συρία, Τουρκία, Κουρδιστάν, Ιράν, Παλαιστίνη...) έχει οδηγήσει σε αμφισβήτηση παλαιών ισχυρών συμμαχιών (πχ. ΗΠΑ-Τουρκίας) και στην ανάδυση νέων συμμαχιών και «αξόνων επιρροής» (πχ. ο ρόλος του ρωσικού κράτους στην περιοχή). Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η πολιτική του ελληνικού κράτους είναι να ισχυροποιηθεί ως πόλος σταθερότητας, να αναδιατάξει τις συμμαχίες της δυναμικά (με τα κράτη σφαγείς Αίγυπτο και Ισραήλ), να πρωταγωνιστεί σε «παγκόσμια προβλήματα» (διαχείριση του μεταναστευτικού-προσφυγικού ζητήματος με στρατιωτικούς όρους περίφραξης-απόθραξη-ελέγχου) και να βουτήξει ως το λαιμό στον πολεμόχαρο βάλτο της περιοχής και της περιόδου εισπράττοντας «εθνικά οφέλη».

Το «μακεδονικό ζήτημα» είναι το κερασάκι στην τούρτα μιας γεωγραφίας που οργανώνεται και υποτάσσεται στο δόγμα της ασφάλειας και της τάξης με την ταυτόχρονη συνολική υποτίμηση-ταξική λεπλάσια των πληθυσμών τους (αυτό που συμβαίνει στα χρόνια της κρίσης στην Ελλάδα με την ακραία φτωχοποίηση τμημάτων του πληθυσμού, συμβαίνει και στην γειτονική χώρα τα τελευταία χρόνια μέσω «οικονομικών μεταρρυθμίσεων»...). Οι δύο εθνοκρατισμοί (ο ελληνικός και ο μακεδονικός) αυτή τη στιγμή δεν διαπραγματεύονται μόνο το όνομα, αλλά και τον εκατέρωθεν αναβαθμισμένο τους ρόλο στην περιοχή.

// ΤΩΡΑ (μια ιστορία εθνικής ενότητας που επαναλαμβάνεται...)

Το «εθνικά περήφανο» συλλαλητήριο την Κυριακή 24/1 στην Θεσσαλονίκη, αν ειδωθεί από την πλευρά των γκροτέσκο πατριδοπληκτων φιγούρων που ντύνονταν «αρχαίοι Μακεδόνες» με στολές madeinchina και στήνονταν για σέλφι, θα μπορούσε απλά να χαρακτηριστεί ως η έναρξη του Τριώδιου (μέρες που είναι...), ένα θλιβερό γαλανόλευκο καρναβάλι. Δυστυχώς όμως ποτέ τόσο μαζεμένος εθνοκεντρισμός, πατριδοπληξία, συντηρητισμός, παπαδαριό, εθνικές σημαίες, στρατός και ΜΜΕ δεν προμηνύει τίποτα «κωμικό». Μπορεί το συλλαλητήριο να απέιχε σε μέγεθος από αυτά της δεκαετίας του '90, αλλά δεν παύει να είναι μια madeingreece επαναδιοχέτευση εθνικιστικού δηλητηρίου στο κοινωνικό σώμα. Πρόκειται για μια εκ νέου απόπειρα συστράτευσης των κοινωνικών αντανάκλαστικών προς «όφελος των εθνικών συμφερόντων». Ας μην ξεγελαστεί κανείς και καμιά πως υπάρχει διάσταση ανάμεσα στην «ψυχραιμία» ελληνική εξωτερική πολιτική και τις άναρθρες εθνικιστικές κραυγές των πατριδοπληκτων στα συλλαλητήρια: πρόκειται για τις δύο αλληλοτροφοδοτούμενες όψεις του «πατριωτικού καθήκοντος», των «εθνικών συμφερόντων». Μια προέκταση του διαταξικού προτάγματος για «εθνική συνεννόηση και ενότητα για την οριστική έξοδο από την κρίση» που εδώ και χρόνια αναπαράγει η αριστερή κυβέρνηση και όλο το πολιτικό φάσμα. Το «εθνικό συμφέρον» εξάλλου δεν είναι αυτό που μας ζητάει εδώ και χρόνια «να βάλουμε πλάτη» για την ανόρθωση της «εθνικής οικονομίας»; Να υποστούμε τη βαθύτερη υποτίμηση και λεπλάσια σε όλα τα πεδία της καθημερινότητας με πρόσχημα την «κρίση». Το ίδιο «εθνικό συμφέρον» είναι και τώρα που μας καλεί να κρατήσουμε ψηλά τις γαλανόλευκες... Σκυφτό λοιπόν το κεφάλι, ψηλά τις σημαίες: αυτός ήταν και είναι ο πατριωτισμός, αυτό ήταν και είναι η εθνική ενότητα...

Οι διοργανωτές των συλλαλητηρίων δεν ήταν κάποιοι

«επικίνδυνοι και ακραίοι», είναι οι βασικοί πυλώνες του εθνικού κορμού, κομμάτι του «βαθέος κράτους»: στρατός, εκκλησία και από κοντά τα ΜΜΕ και ισχυρά οικονομικά συμφέροντα. Γι αυτό και όλοι (από τη δεξιά ως την αριστερά) έσπευσαν να «αγκαλιάσουν» τη γαλανόλευκη μάζα που κατέβηκε στο δρόμο για την «μακεδονία της», να την αποκαταστήσουν (από ακραία, επικίνδυνη κτλ.) με το γελοίο σκεπτικό πως δεν θέλουν να «χαρίσουν στους φασίστες» τη «δίκαιη εθνική ανησυχία» των διαδηλωτών. Άσχετα αν αυτό το πλήθος έκανε πλάτες για τις ρατσιστικές κραυγές, έκανε πως δεν είδε τη βεβήλωση μνημείων για τα θύματα της ναζιστικής βίας στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Και είναι το ίδιο πλήθος που σφύριζε δήθεν ανύποπτο όταν ομάδες νεο-ναζί, κρατώντας τα ίδια γαλανόλευκα πανιά με τους «μη ακραίους», επιτέθηκαν και πυρπόλησαν (πάντα με τις πλάτες δυνάμεων των ΜΑΤ, όπως δείχνουν πληθώρα βίντεο) την κατάληψη Libertatia στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Ας το ξεκαθαρίσουμε: δεν έχει καμία σημασία πόσοι από αυτούς που κατεβαίνουν στα συλλαλητήρια είναι φασίστες και ναζί και πόσοι ανήκουν στην ευρεία γκάμα (ή καλύτερα βάλτο) του κοινωνικού συντηρητισμού. Σημασία έχει το τι ηγεμονεύει σε τέτοια γεγονότα: κι αυτό που ηγεμονεύει είναι ο φασισμός. Όλη αυτή η πρεμούρα «να μην χαρίσουν το πλήθος στους φασίστες» εξάλλου θυμίζει το ξέπλυμα των ψηφοφόρων της χρυσής αυγής (που συνεχίζουν και στηρίζουν αποδεδειγμένα ναζί δολοφόνους και μαχαιροβγάλτες κατασπλιάδες)...

Αυτό λοιπόν συνέβη και στην Θεσσαλονίκη: οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους και οι μηχανές προπαγάνδας των ΜΜΕ «ξέπλυναν» το πλήθος από τις φασιστικές του εκδηλώσεις, συνυποδηλώσεις, λόγους και πρακτικές για να το αποδώσουν «εθνικά καθαρό» στο παιχνίδι διαμόρφωσης της εθνικής κανονικότητας και ενότητας, να γίνει ένα όπλο στις εθνικές διαπραγματεύσεις του ελληνικού κράτους.

Ο πατριωτισμός-εθνικισμός ανέκαθεν δημιουργεί τις αναγκαίες εθνικές συστρατεύσεις που ενσωματώνουν ολοένα και μεγαλύτερο τμήμα των εκμεταλλεζόμενων διευκολύνοντας την απρόσκοπτη λειτουργία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Εθνική ενότητα σημαίνει

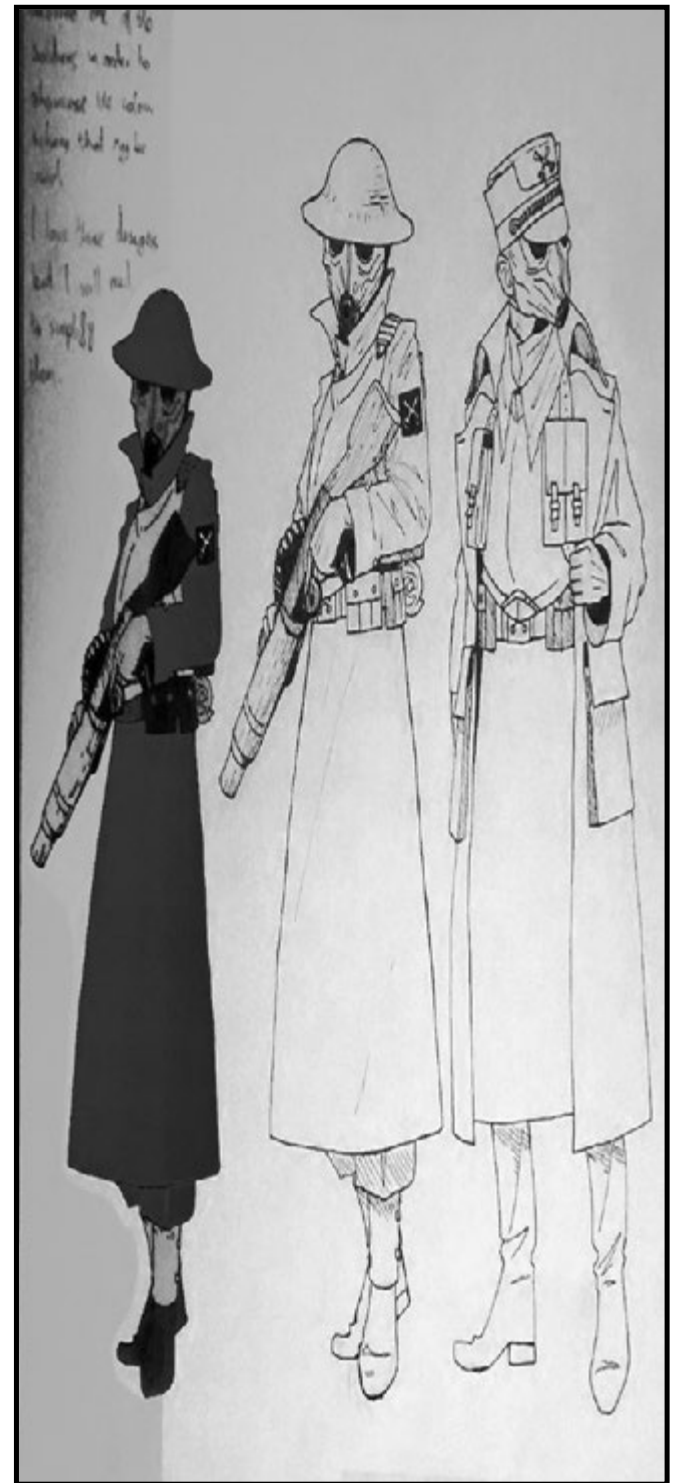
μία κοινή αγκαλιά ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους. Μία πνιγηρή αγκαλιά για αυτούς/ές που κάθε μέρα βιώνουν πάνω τους την απαξία, την υποτίμηση, την εκμετάλλευση, τη βία των αφεντικών. Όσο πιο βαθιά χωνόμαστε σε αυτήν τη «θαλπωρή» τόσο περισσότερο θα αυξάνονται τα μεγέθη της λεηλασίας των κυρίαρχων. Και αντίστροφα: όσο μεγαλύτερη ανάγκη λεηλασίας έχουν οι κυρίαρχοι από το κοινωνικό σώμα, τόσο φροντίζουν να το θρέψουν με γλυκά εθνικά νανουρίσματα, τόσο να το ποτίζουν με πατριωτικά δηλητήρια. Τα συλλαλητήρια και ο εθνικισμός είναι καλέσματα για να πνιγούμε στην κανονικότητα της καθημερινής μας λεηλασίας. Είναι καλέσματα που θέλουν να σκοτεινιάζουν το προφανές:

**ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΤΟΥΡΚΙΑ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ
ΚΑΙ ΣΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ**

**ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ
ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ**

**Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΑΝΗΚΕΙ
ΣΤΙΣ ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΤΗΣ,
ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΙΣ ΤΡΥΠΕΣ ΤΟΥΣ**

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ
ΘΑ ΣΥΝΤΡΙΨΕΙ ΣΥΝΟΡΑ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ
ΠΑΤΡΙΔΕΣ**

Αντιεθνικιστική μοτοπορεία στα δυτικά

Το πρωί του Σαββάτου 3/2 πραγματοποιήθηκε μοτοπορεία ενάντια στα εθνικιστικά συλλαλητήρια και για την αλληλεγγύη στις καταλήψεις με 35 μηχανάκια από συλλογικότητες των περιοχών της δυτικής Αθήνας και του Πειραιά. Η μοτοπορεία ξεκίνησε από την πλατεία των Αγίων Αναργύρων και διέσχισε τους Αγ. Αναργύρους, το Ίλιον, το Περιστέρι, το Αιγάλεω, τον Κορυδαλλό, τη Νίκαια και το Κερατσίνι, καταλήγοντας στην πλατεία Λαού, με συνθήματα και δεκάδες χιλιάδες τρικάκια. Στην αρχή και στο τέλος της διαδρομής κρεμάστηκαν πανό, γράφτηκαν συνθήματα και μοιράστηκε κείμενο κάποιων από τις συλλογικότητες που διοργάνωσαν την μοτοπορεία. Το διασυλλογικό κείμενο -από Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Θερισίτης (Ιλιον), Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτση), Αναρχικές/οι από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα)- που μοιραζόταν στην μοτοπορεία εδώ:

[Διασυλλογικό κείμενο για τα πρόσφατα
εθνικιστικά συλλαλητήρια για το «μακεδονικό»
thersitis.espiv.net]

**...και επειδή μυρίζει παντού γύρω πόλεμος,
ας κλείσουμε τα αυτιά στο «γλυκό» νανούρισμα της εθνικής
ενότητας με το οποίο μας αποκοιμίζουν τα αφεντικά...**

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Την Πέμπτη 4/1, κατόπιν μήνυσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (Π.Θ.), πραγματοποιήθηκε εισβολή, εκκένωση και εν τέλει κατεδάφιση των κτιρίων του πανεπιστημίου, όπου από το 2011 στεγαζόταν η κατάληψη Τερμίτα στον Βόλο. Η κατασταλτική επιχείρηση ακολούθησε την «κλασική μέθοδο»: ξημερώματα, με ισχυρή παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, και συνοδεύτηκε από τη σύλληψη 3 συντροφισσών που βρίσκονταν στον χώρο και την απόδοση σε αυτές της κατηγορίας περί διατάραξης οικιακής ειρήνης. Η εκκένωση της Τερμίτα ήταν το αναγκαίο προαπαιτούμενο για την υλοποίηση των επιχειρηματικών πλάνων του Π.Θ., που αφορούν την επέκταση της πολυτεχνειούπολης με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕ). Το γκρέμισμά της ήταν το «αναγκαίο κακό» για να περάσει από πάνω η ανάπτυξη και ανάπλαση της γύρω περιοχής, που τόσα χρόνια η τοπική εξουσία και οι εργολάβοι επιθυμούσαν.

Η περίπτωση της Τερμίτα έρχεται να προστεθεί στο μακρύ κατάλογο των κατασταλτικών επιθέσεων ενάντια στις καταλήψεις ήδη από τα τέλη του 2012 και αρχές του 2013, με την εκκένωση της Villa Amalias και της κατάληψης Σκαρμαμαγκά αντίστοιχα, από την τότε κυβέρνηση Σαμαρά. Κινήσεις που αποτελούσαν μέρος της αντεξέγερτικής εκστρατείας που ξεκίνησε μετά τον Δεκέμβριο του 2008, και συνεχίζεται με διαφορετική ρητορεία -αλλά αμείωτη ένταση- από τη συγκυβέρνηση των συριζανέλ. Οι τελευταίοι μάλιστα μπορούν να υπερηφανεύονται ότι ξεπέρασαν τους προκατόχους τους, αφού σε διάστημα 3 σχεδόν χρόνων έχουν προχωρήσει σε εκκένωση 14 συνολικά εγχειρημάτων, με πιο πρόσφατη την επίθεσή τους στις καταλήψεις GARE και Ζαΐμη 11 στα Εξάρχεια και Ματρόζου 45 στο Κουκάκι (με σύλληψη 12 συντρόφων και συντροφισσών), οι οποίες ανακαταλήφθηκαν λίγες μέρες αργότερα. Το ιδεολογικό περιβλήμα των κατασταλτικών επιχειρήσεων του σήμερα μπορεί να απομακρύνεται από τις «εστίες ανομίας» που απαιτούσε το δόγμα «νόμος και τάξη» της δεξιάς. Πίσω όμως από την επιχειρηματολογία των εκάστοτε κρατικών διαχειριστών αυτό που καταδεικνύεται είναι ότι το κράτος τελικά έχει συνέχεια και πάντα θα διεκδικεί για τον εαυτό του το μονοπώλιο στον τρόπο οργάνωσης κάθε έκφανσης της ζωής μας.

Η στρατηγική της αριστεράς του κράτους απέναντι στα καταληψιακά εγχειρήματα έχει στον πυρήνα της την καραμέλα περί «απόδοσης των κατελημμένων χώρων πίσω στην κοινωνία» για νέες χρήσεις, πιο «ανοιχτές» και «κοινωνικές». Μία στρατηγική που απαιτεί προηγουμένως συντονισμένη θεσμική προπαγάνδα, ώστε να εμφανιστούν οι χώροι αυτοί ως κοινωνικά αποκομμένοι, κλειστοί, επικίνδυνοι ή ακόμα και «ελιτίστικοι». Η κρατική επιλογή εκκένωσης των GARE, Ζαΐμη 11 και Ματρόζου 45 πάτησε πάνω σε αυτό το ιδεολόγημα. Η εκκένωσή τους έρχεται μάλιστα λίγες μέρες μετά τις συλλήψεις μελών της ακροδεξιής παρακρατικής οργάνωσης combat 18, δηλώνοντας την πρόθεση των κρατικών διαχειριστών να κρατήσουν «ίσες αποστάσεις» από «έκνομες δράσεις» από όπου και αν προέρχονται. Το επικοινωνιακό χαρτί της «κοινωνικής παροχής», που συνταιριάζει με το «ευαίσθητο προφίλ» που ο συριζα θέλει να παρουσιάσει για τον εαυτό του, οι υποσχέσεις για χρησιμοποίηση και αξιοποίηση των εκκενωμένων χώρων ως σχολεία, ωδεία κλπ, συντελούν στο να μην αμφισβητηθεί πως η κρατική διαχείριση αποτελεί τον μοναδικό ικανό εγγυητή και ρυθμιστή των σχέσεων εντός του κοινωνικού πεδίου. Ταυτόχρονα συμβάλλει στην ενοχοποίηση και αποκοινωνικοποίηση κάθε προσπάθειας αντίστασης και οργάνωσης των «από κάτω».

Αυτό όμως που παρουσιάζεται ως ανοιχτή και κοινωνική χρήση, δεν είναι παρά μια οριοθετημένη κρατικά και διαμεσολαβημένη θεσμικά και εμπορευματικά χρήση των εν λόγω χώρων. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσονται και τα εγχειρήματα περί «αξιοποίησης» και εκμετάλλευσης των κατελημμένων χώρων για την υλοποίηση αναπτυξιακών σχεδίων, που όλο και πιο συχνά εμφανίζονται ως νομιμοποιητικοί λόγοι της καταστολής, όπως στην περίπτωση της Τερμίτα. Σε ένα περιβάλλον κρίσης, που έχει καταστεί πλέον όρος ζωής, τα αναπτυξιακά έργα πλάσονται ως εκείνες οι λύσεις που «θα μας σώσουν από τη φτώχεια, που θα σώσουν την εθνική οικονομία». Κυρίαρχο μόντο γίνονται οι νέες θέσεις εργασίας που θα δημιουργηθούν, λες και αυτές θα είναι κάτι παραπάνω από θλιβερά και κακοπληρωμένα κάτεργα. Ξέρουμε όμως καλά πως τα αναπτυξιακά έργα περνούν πάνω από τις ζωές μας και

πώς λεπλοτούν το χώρο γύρω μας. Πώς η ανάπτυξη και η ανάπλαση αλλάζει το χαρακτήρα ολόκληρων γειτονιών καθιστώντας τις εμπορευματικές σχέσεις κυρίαρχο παράγοντα στον τρόπο που προσλαμβάνουμε το δημόσιο χώρο και λειτουργούμε εντός του. Πώς παράγουν αποκλεισμούς δημιουργώντας ζώνες «καθαρές» και «αποστειρωμένες» που φυσικά δεν χωρούν όλες και όλους εκείνους που λεικιάζουν την επιβαλλόμενη κανονικότητα - τους τοξικοεξαρτημένους, τις μετανάστριες, τους άστεγους.

Για τις εισβολές, πέρα από το πρόσχημα της επικινδυνότητας των χώρων, αξιοποιούνται φυσικά και οι μηνύσεις από τους ιδιοκτήτες των κτιρίων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι εκκενώσεις τριών καταλήψεων στέγης μεταναστών στη Θεσσαλονίκη (Ορφανοτροφείο, Οδού Νίκης, Ηυγγία) το καλοκαίρι του 2016, κατόπιν μήνυσης που κατέθεσαν η φιλεύσπλαχνη -πλην πάμπλουτη- εκκλησία, το ΑΠΘ και ένας ιδιώτης, που άφηνε το κτίριο να μαραζώνει τόσα χρόνια. Οι καταλήψεις αμφισβητούν έμπρακτα το θεσμό της ιδιοκτησίας και τις σχέσεις που αυτή παράγει και ρυθμίζει, και η επίκληση της διευθέτησης του ιδιοκτησιακού καθεστώτος των κατελημμένων χώρων είναι κάτι παραπάνω από κλασικό επιχείρημα για την εκκένωσή τους.

Οι καταλήψεις είναι χώροι όπου διαρρηγνύονται οι κυρίαρχες σχέσεις ιδιοκτησίας και οργάνωσης, όπου αμφισβητείται κάθε είδους διάκριση και διαχωρισμός. Στις καταλήψεις στεγάζονται συλλογικότητες και ομάδες, σωματεία βάσης, δημιουργικά και αυτομορφωτικά εγχειρήματα (θεατρικές ομάδες, μουσικά σχήματα, αυτοοργανωμένα μαθήματα κλπ), εκδηλώσεις, δράσεις αλληλεγγύης. Στις καταλήψεις ζουν μετανάστ(ρι)ες, κόσμος που δεν μπορεί ή δεν θέλει να ζει στο ενοίκιο. Εκεί στήνονται κοινότητες αγώνα από αγωνιζόμενες και αντιστεκόμενες, εκεί ζει και αναπνέει η αυτοοργάνωση και η αλληλεγγύη. Οι καταλήψεις αποτελούν χώρους αντίστασης ενάντια στη θεσμική διαμεσολάβηση και στην από τα πάνω ρύθμιση των ζώων μας.

Κατασταλτικές επιθέσεις 2016-2018

γιατί το κράτος έχει συνέχεια

12/03/18, εκκένωση των καταλήψεων GARE και Ζαΐμη στα Εξάρχεια και της κατάληψης στέγης Ματρόζου 45 στο Κουκάκι που συνοδεύτηκε από 12 συλλήψεις. Και οι τρεις καταλήψεις ανακαταλήφθηκαν λίγες μέρες αργότερα.

04/01/18, εισβολή, εκκένωση και κατεδάφιση της κατάληψης ΤΕΡΜΙΤΑ στον Βόλο με σύλληψη 3 συντροφισσών.

26/11/17, εκκένωση της κατάληψης GARE στα Εξάρχεια (η οποία ανακαταλήφθηκε λίγες μέρες μετά), με τη σύλληψη και απόδοση κατηγοριών σε 4 καταληψίες.

27/05/17, εκκένωση της στεγαστικής κατάληψης Barricada στη Λάρισα.

05/04/17, εκκένωση της κατάληψης στέγης μεταναστών ALBATROS στη Θεσσαλονίκη, με τη σύλληψη 14 καταληψιών.

13/03/17, εκκένωση της "Βίλα Ζωγράφου" και σύλληψη 7 καταληψιών κατόπιν αιτήματος της αριστερής δημάρχου Ζωγράφου, Τίνα Καφασάκη-Βλάχου.

13/03/17, εκκένωση της κατάληψης στέγης μεταναστών στην οδό Αλκιβιάδου 9 στην Αθήνα, κατόπιν αιτήματος του "Ερυθρού Σταυ-

ρού", ο οποίος δήλωσε ότι θέλει να χρησιμοποιήσει το κτίριο για τη φιλοξενία ανήλικων μεταναστών!

13/03/17, αστυνομική εισβολή στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγρινίου με την πρόκληση φθορών στο εσωτερικό του και την αφαίρεση ποσού 600 ευρώ. Λίγη ώρα αργότερα σύντροφοι/ισσες και αλληλέγγυοι/ες απελευθέρωσαν εκ νέου τον χώρο, τον οποίο συνεχίζουν να λειτουργούν καθημερινά με κινητοποιήσεις, εκδηλώσεις και λειτουργία των αυτοδιαχειριζόμενων δομών του.

17/02/17, αστυνομική εισβολή μαζί με συνεργείο καθαρισμού του δήμου στην κατάληψη του εγκαταλειμμένου πρώην δημοτικού σχολείου "Ανοιχτό 3ο" στη Σύρο, με καταστροφή του εσωτερικού του χώρου και των υποδομών, με προφανή σκοπό να καταστεί το πεπαλαιωμένο κτίριο αντιλειτουργικό και να μην ανακαταληφθεί.

Αύγουστος του 2016, εκκενώσεις των στεγαστικών καταλήψεων μεταναστών στη Θεσσαλονίκη, "Ορφανοτροφείο", "Ηυγγία" και "Νίκης", μετά το No Border Camp που είχε πραγματοποιηθεί στην πόλη.

Οι καταλήψεις είναι αγκάθια για κάθε εξουσία γιατί δεν είναι απλά ένα μέσο αγώνα αλλά το ίδιο του το περιεχόμενο. Είναι εγχειρήματα που αμφισβητώντας την έννοια της ιδιοκτησίας, αντιπαραβάλλουν στην πραγματικότητα της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης, της ιεραρχίας και των ανισοτήτων, μια άλλη εκδοχή του κόσμου στηριγμένη στη συντροφικότητα, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη. Είναι πεδία όπου γεννιούνται συνειδήσεις ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης και κοινωνικών διακρίσεων και αποδομούν επίπλαστους, κρατικούς και εθνικούς διαχωρισμούς. Είναι τόποι δημιουργίας ριζοσπαστικών κοινοτήτων αγώνα ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, την πατριαρχία.

[απόσπασμα από το κείμενο για την αντεθνική πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις στις 17/3/2018 -ολόκληρο το κείμενο αλλά και αντιπληροφόρηση για δράσεις σχετικά με την πορεία στο thersitis.espiv.net]

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Πατριώτες κάθε πολιτικής απόκλισης, απόστρατοι αξιωματικοί, παπαδαριό, φασίστες και λοιπές παραφυάδες του εθνικού κορμού, με σφοδρή τις διακρατικές διαπραγματεύσεις για τη λέξη "Μακεδονία" στην ονομασία του γειτονικού κράτους, διοργανώνουν εθνικιστικά συλλαλητήρια και καλούν σε συστράτευση. Την ίδια στιγμή, η "εθνική ομοψυχία" γίνεται σημαία της κρατικής και μιντακικής προπαγάνδας στο πλαίσιο της σύγκρουσης γεωστρατηγικών και οικονομικών συμφερόντων γύρω από τις ΑΟΖ στο Αιγαίο με το τούρικο κράτος, εν μέσω ευρύτερων κυριακικών ανοδικάξενων ισχύος και συμμαχιών από τη Μέση Ανατολή μέχρι τα Βαλκάνια.

Όμως, "εθνική ενότητα" σημαίνει να υπερασφύστε στην "αρένη" των πολιτικών και οικονομικών αγώνων ως αναλόγιστο γρανάζι της "εθνικής" τους "ανάπτυξης" και άλλο τόσο να στοχοποιήσετε ως αναλόγισμα στρατιωτικά στις πολεμικές τους προταγές. Σημαίνει στοχοποίηση του «εσωτερικού εχθρού». Σημαίνει παρανομοποίηση, υποβάθμιση και εγκλεισμό των μεταναστών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σημαίνει αθέμιτα για τους καταπιεσμένους και τις εκμεταλλευόμενες στην άλλη πλευρά των συνόρων.

Η εκδίνηση και καταδότηση της κατάληψης ΤΕΡΜΙΤΑ στον Βόλο στις 4/1/18, οι φασιστικές επιθέσεις στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο ΣΧΟΛΕΙΟ (η οποία αποκρούστηκε) και στην κατάληψη LIBERTATIA με αποτέλεσμα τον εμπρησμό της κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου στη Θεσσαλονίκη στις 21/1, η αντίστοιχη φασιστική επίθεση (που επίσης αποκρούστηκε) στο κατειλημμένο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου στην Αθήνα στις 4/2 καθώς και οι μετέπειτα επιθέσεις στις καταλήψεις Λέλας Καραγιάννη 37 στην Κυψέλη, Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων, Παναιτωλίου 21 στο Κουκάκι και στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Φαβέλα στον Πειραιά, κάνουν σαφές ότι οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι βρίσκονται σταθερά στο στόχαστρο κράτους και φασιστών.

Οι καταλήψεις είναι αγχώδη για κάθε εξουσία γιατί δεν είναι απλά ένα μέσο αγώνα αλλά το ίδιο του το περιεχόμενο. Είναι εγχειρήματα που αμφισβητούν την έννοια της ιδιοκτησίας, αντιπαράβησαν στην πραγματικότητα της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης, της ιεραρχίας και των ανισοτήτων, μια άλλη εκδοχή του κόσμου στηρημένη στη συντροφικότητα, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη. Είναι πεδία όπου γεννιούνται συνεκτικές ενότια σε κάθε μορφή καταπίεσης και κοινωνικών διακρίσεων και αποδομών επιλήψετους, κρατικούς και εθνικούς διακρίσιμους. Είναι τόποι δημιουργίας ριζοσπαστικών κοινοτήτων αγώνα ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, την πατριαρχία.

ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΕΘΝΗ, ΚΡΑΤΗ ΣΥΝΟΡΑ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΠΟΡΕΙΑ, Σάββατο, 17/3
12.00 ΗΣΑΠ Θησείο

αυτοοργανωμένα στέκια & καταλήψεις πολιτικές & αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες, από την Αθήνα και τον Πειραιά

Αντεθνική πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις, 17/03/2018

Το Σάββατο, 17/03, πραγματοποιήθηκε από αυτοοργανωμένα στέκια και καταλήψεις, αναρχικές και αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες από την Αθήνα και τον Πειραιά, πορεία στο κέντρο της Αθήνας για την αλληλεγγύη στις καταλήψεις και ενάντια στα εθνικά ιδεώδη, τα εθνικιστικά συλλαλητήρια και την «εθνική ενότητα» που επικαλούνται κράτος και αφεντικά με αφορμή τις διακρατικές διαπραγματεύσεις για τη λέξη «Μακεδονία» στην ονομασία του γειτονικού κράτους και της σύγκρουσης συμφερόντων για τις ΑΟΖ στο Αιγαίο με το τούρικο κράτος.

[ενημέρωση για την πορεία και φωτό στο <https://athens.indymedia.org/post/1585574/>]

Παρέμβαση-ακύρωση της ομιλίας του προέδρου της βουλής για αλληλεγγύη στην κατάληψη Τερμίτα

Στις 08/01 πραγματοποιήθηκε παρέμβαση από αυτοοργανωμένα στέκια & καταλήψεις, αναρχικές & αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες, συντρόφισσες και συντρόφους από την αθηναϊκή μητρόπολη, στον πολυχώρο ΣΠΟΥΤΝΙΚ, τον οποίο διαχειρίζεται η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ. Σκοπός της παρέμβασης ήταν η ματαίωση της ομιλίας του στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ και προέδρου της βουλής Νίκου Βούτση, ως μία πρώτη αντανάκλαση κίνηση αλληλεγγύης στην κατάληψη ΤΕΡΜΙΤΑ στον Βόλο, που είχε δεχθεί την κρατική καταστολή λίγες μέρες νωρίτερα. Η παρέμβαση διήρκεσε αρκετές ώρες και ολοκληρώθηκε με πορεία προς το μετρό του Μεταξουργείου.

Αντιγράφουμε από το κείμενο της παρέμβασης:

«Αποφασίσαμε σήμερα Δευτέρα 8/1/18 να πραγματοποιήσουμε παρέμβαση στον πολυχώρο Σπούτνικ, Κεραμεικού 46 και Μυλλέρου στο Μεταξουργείο, που διαχειρίζεται η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ (όπως το ομώνυμο περιοδικό και ετήσιο φεστιβάλ), μία ώρα πριν την ανακοινωμένη ομιλία του στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ και προέδρου της βουλής Νίκου Βούτση, με θέμα: «το πολιτικό μας σχέδιο με προτεραιότητα την κοινωνία και τους πολίτες». Οι ιδιαίτερες ευαισθησίες (!) της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ στα κινήματα και στα ανθρώπινα δικαιώματα (sic), το θέμα της ομιλίας και η παρουσία του ανώτατου αυτού κυβερνητικού στελέχους κρίθηκαν ικανός συνδυασμός για να αποφασίσουμε τον αποκλεισμό της εισόδου με σκοπό τη ματαίωση της εκδήλωσης. Όπως οι κρατικές δυνάμεις εισβάλλουν στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα έτσι κι ο κόσμος του ακηδεμόνευτου αγώνα πηγαίνει σε κομματικά, κυβερνητικά και κρατικά εδάφη σε μια στοιχειώδη συλλογική απάντηση στην καταστολή.»

Φασιστικές επιθέσεις σε καταλήψεις και αυτοοργανωμένους χώρους

Για μια ακόμη φορά, η δράση των φασιστικών παρακρατικών συμμοριών έρχεται να συμπληρώσει το έργο της κρατικής καταστολής. Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια που πραγματοποιήθηκαν σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, στις 21/01 και 04/02 αντίστοιχα, δημιούργησαν το «πρόσφορο» έδαφος για επιθέσεις φασιστών - πάντοτε υπό την πλήρη κάλυψη της αστυνομίας- σε κατειλημμένους χώρους. Στη Θεσσαλονίκη η κατάληψη LIBERTATIA δέχθηκε διπλή επίθεση με αποτέλεσμα να καεί ολοσχερώς, ενώ επίθεση δέχτηκε και ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος ΣΧΟΛΕΙΟ, η οποία αποκρούστηκε από κόσμο που βρισκόταν εντός της κατάληψης. Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε και στην Αθήνα δύο βδομάδες αργότερα, όπου και πάλι σύσσωμοι όλοι εκείνοι που συγκροτούν τον εθνικό κορμό δημιούργησαν το αναγκαίο «ασφαλές» περιβάλλον για να βρει χώρο να εκδηλωθεί η διπλή φασιστική επίθεση στο κατειλημμένο ΘΕΑΤΡΟ ΕΜΠΡΟΣ, η οποία και αποκρούστηκε. Οι περιπτώσεις αυτές, αλλά και εκείνες που ακολούθησαν τις επόμενες μέρες στις καταλήψεις Λέλας Καραγιάννη 37 στην Κυψέλη (η οποία επαναλήφθηκε στις 30/3), στο Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων, στην κατάληψη Παναιτωλίου 21 στο Κουκάκι και στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Φαβέλα στον Πειραιά, καταδεικνύουν πως οι κατειλημμένοι και αυτοοργανωμένοι χώροι βρίσκονταν, βρίσκονται και θα βρίσκονται πάντοτε στο στόχαστρο όχι μόνο του κράτους, αλλά και των παρακρατικών ομάδων που δρουν στο πλάι του.

[ολοκληρω το κείμενο της παρέμβασης στο <https://athens.indymedia.org/post/1582297/>]

μπάτσοι και ναζί το ίδιο μαγαζί...

Η ΤΡΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΥΣ

...σε τηλεοπτικό χρόνο

Τα ξημερώματα της Δευτέρας 18/12/2017 ο μπάτσος Χρήστος Ζαπασιώτης δολοφονεί τη σύζυγό του, τη μητέρα της συζύγου του και την κόρη του, μέσα στο σπίτι τους με το υπηρεσιακό του όπλο, ενώ λίγο αργότερα αυτοκτονεί.

Τις επόμενες μέρες, ακολουθεί η καθιερωμένη πια τυπολογία από την πλευρά των μίντια. Το τριπλό φονικό περιλαμβάνει μπλόκι αίμα, μυστήριο και μεγάλες δόσεις «οικογενειακού δράματος», οπότε συνοδεύεται με τους κατάλληλους υπέρτιτλους: *οικογενειακά εγκλήματα, οικογενειακή τραγωδία*, η γειτονιά που δεν ήξερε, ο δολοφόνος πέραν πάσης υποψίας... Η εξιστόρηση του γεγονότος με όρους σίριαλ ξεκινάει. Για μια ακόμη φορά, το γεγονός βιώνεται σε τηλεοπτικό χρόνο, θέτοντας το κοινό σε θέση παρατηρητή, αποστασιοποιημένου δέκτη προκατασκευασμένων εκτιμήσεων, εύπεπτων, βολικών συμπερασμάτων. Οι ίδιοι μηχανισμοί που «ανεβάζουν» το γεγονός κοινωνικά είναι οι ίδιοι που το εξαφανίζουν, παύοντας μετά από λίγο να το «παίζουν» στις τηλεοράσεις, στις εφημερίδες, στα διαδικτυακά μέσα. Οι χειραγωγικοί μηχανισμοί έχουν επιτελέσει το έργο τους: το νήμα που συνδέει όλες αυτές τις ιστορίες εξακολουθεί να παραμένει αόρατο, οπότε η είδηση αποσύρεται από την επικαιρότητα. Και οι τρεις γυναίκες προστίθενται ψυχρά σε μια ατέλειωτη λίστα δολοφονιών γυναικών που σύντομα κανείς δεν θα θυμάται.

Το γεγονός όμως της τριπλής δολοφονίας έχει πάρα πολλά να πει, όπως και η διαχείρισή του. Γιατί είναι ιστορία που γράφεται ξανά και ξανά, με προδιαγεγραμμένους θύτες και θύματα κάποιες από μας.

Μέσα από τους μιντιακούς μηχανισμούς τα γεγονότα χάνουν την ουσία τους, τις διαστάσεις, τα περιεχόμενα και τη δύναμή τους. Το γεγονός όμως της τριπλής δολοφονίας έχει πάρα πολλά να πει, όπως και η διαχείρισή του. Γιατί είναι ιστορία που γράφεται ξανά και ξανά, με προδιαγεγραμμένους θύτες και θύματα κάποιες από μας. Ας μιλήσουμε λοιπόν εμείς γι αυτό.

Η είδηση παρουσιάστηκε με τέτοιο τρόπο ώστε να μην διαταραχθούν σε καμία περίπτωση οι κυρίαρχες κανονικότητες. Καθόλου λόγος για πατριαρχική βία, για δολοφονία γυναικών από κάποιον πολύ συγκεκριμένο: **πατέρα, σύζυγο, γαμπρό. Ένας άντρας που έκανε χρήση των προνομίων υπεροχής του εντός της οικογένειας ως η «κεφαλή» του οίκου, που μεταχειρίστηκε τα υπόλοιπα μέλη της ως πρόσωπα με ζωές χωρίς σημασία, ως δεύτερα, ανάλωσιμα πρόσωπα. Προνόμια που κατοχυρώνονται τυπικά και άτυπα σε μια κατάφωρα πατριαρχική συνθήκη.** Γι αυτές τις κανονικότητες δεν θα κάνουν λόγο ποτέ. Τις γνωρίζουμε όμως όλες μας από πρώτο χέρι.

Κανένα δημοσίευμα, κανένα ρεπορτάζ δεν έκανε λόγο για την ίδια την οικογένεια και το ζεύγος, το πνιγηρό τους περιβάλλον, αλλά συνέβη, ως συνήθως, ακριβώς το αντίθετο. Υπάρχει μια πάντα παρούσα παραδοχή στις εξιστορήσεις, αυτή της αναγνώρισης της ιεραρχίας εντός

της οικογενειακής δομής ως φυσικής συνθήκης. Η ίδια η πυρηνική οικογένεια μένει στο απυρόβλητο, δεν προβληματίζονται τα χαρακτηριστικά της και ο ρόλος της ως προς την αναπαραγωγή της πατριαρχικής πραγματικότητας. Η κλειστή, πυρηνική οικογένεια, με την ιεραρχική και κάθετη δομή της, προσλαμβάνεται ως εκείνο το πρόσφορο έδαφος μέσα στο οποίο ο άνδρας (πατέρας, σύζυγος, άλλο συγγενικό πρόσωπο, εραστής) μπορεί ανενόχλητος –χωρίς να αμφισβητείται η κυριαρχία του– να ασκεί τα προνόμια του εις βάρος των «υποτελών» μελών (σύζυγος, πεθερά, παιδιά, σύντροφος, κτλ). Ακόμη παραπέρα, η ιδιωτικότητα, με την οποία η οικογένεια έχει τόσο καλά συνδεθεί στις συνειδήσεις, διαιωνίζει την παραπάνω κατάσταση. Τι κι αν μέσα στον κλειστό οικογενειακό κύκλο λαμβάνουν χώρα τσακωμοί, ξυλοδαρμοί, κάθε είδους λεκτικές-ψυχολογικές υποτιμήσεις, ακόμα και βιασμοί. Η ιδιωτική συνθήκη της οικογένειας, το ίδιο το ζεύγος ως το σχήμα που παράγει ρόλους, ανισότητα, καταναγκασμούς δεν πρέπει να αμφισβητηθεί, οι έξω δεν μπορούν να επέλθουν στα εν οίκω, όλα τα «αίχμηρά» σημεία κρύβονται, οι σχέσεις μυστικοποιούνται. Και η καταπίεση βιώνεται ως προσωπική υπόθεση, ένας προσωπικός εφιάλτης από τον οποίο δεν μπορεί καμία να βγει εύκολα.

Ας επιστρέψουμε στο συγκεκριμένο γεγονός. Και σε αυτή την περίπτωση επαναλήφθηκαν από τα μίντια τα ίδια και τα ίδια. Επανεδραιώνεται για μια ακόμη φορά η κυρίαρχη αφήγηση περί εγκλήματος πάθους, ενδοοικογενειακής ιστορίας που δεν πρέπει να μας αφορά πέρα από τον χρόνο και τρόπο που μας υποδεικνύουν τα μίντια: ένα ακόμη μεμονωμένο περιστατικό –άρα αξιόλογο παρατήρησης μόνο για περιορισμένο χρονικό διάστημα και με όρους κλειδαρότρυπας. Οι δημοσιογραφικές πηγές προσπαθώντας να βρουν τα κίνητρα(!) του μπάτσου για τις δολοφονίες καλύπτουν τις αφηγήσεις τους υπό το πρίσμα των οικογενειακών-συγγενικών σχέσεων. Γίνεται λόγος περί *αποκατάστασης οικογενειακών, κληρονομικών διαφορών*, για συχνούς καυγάδες του ζευγαριού, για κακές σχέσεις του μπάτσου με την πεθερά του. Τα δημοσιεύματα αναφέρουν πως η Βασιλική Χερουβείμ τον υποτιμούσε συνεχώς επειδή ήταν μπάτσος και πως δεν τον άφηνε να αξιοποιήσει οικονομικά το σπίτι στο οποίο η ίδια διέμενε· η σχέση μάλιστα με την πεθερά υπερθεματίζεται σε τέτοιο βαθμό σα να εννοείται πως η συμπεριφορά της και η στάση της ευθύνονται τελικά για την απόφασή του να προβεί στην τριπλή δολοφονία. Ουσιαστικά, της επιρρίπτουν ευθύνες για το θάνατο της ίδιας, της κόρης της και της εγγονής της. Για τον μιντιακό λόγο φαίνεται πως φυσικό επακόλουθο τέτοιων *κληρονομικών προβλημάτων* και τριβών είναι πράγματι η εδραίωση της κυριαρχίας του άντρα μέσω της δολοφονίας των «κατώτερων» υποκειμένων της πατριαρχικής συνθήκης –σα να όφειλε λόγω έμφυλης θέσης του να τις σκοτώσει(!), αλλιώς πώς θα μπορούσε να αποκατασταθεί *ο θιγμένος του ανδρισμός*; Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η φιγούρα της πεθεράς παρουσιάζεται ως καρικατούρα: είναι ο «θηλυκός δαίμονας» του γαμπρού, που δεν τον αφήνει σε ησυχία, που κλονίζει τη θέση του μέσα στην οικογενειακή συνθήκη. Η ιστορία της δαιμονοποίησης των γυναικών ξαναχτίζεται μέσω της γραφικοποίησης και της τερατολογίας, της γυναίκας ως βασανιστή και τυράννου, που λειτουργεί με δολιότητα μέσω υπόγειων τρόπων. Τα αίτια της δολοφονίας σχετικοποιούνται και κάπου εδώ ξεκινάει το ξέπλυμα του άντρα-δολοφόνου. Ακόμα και το ...ατυχές γεγονός, «λεκές» για τα σώματα ασφαλείας, ότι ο δολοφόνος ήταν μπάτσος και μάλιστα φρουρός ασφαλείας του Σημίτη, επιχειρήθηκε να ξεπλυθεί, μέσα από τα «τρυφερά» λογύδρια των συναδέλφων

του που τον θυμούνταν ως έναν πολύ ήρεμο άνθρωπο. Τι κι αν ο ίδιος κακοποιούσε για δύο τουλάχιστον χρόνια τη σύζυγό του... Το πρόβλημα εστιάστηκε στο γεγονός ότι έπασχε από μη διαγνωσμένη ψυχική διαταραχή, μιας που δεν είχε περάσει πρόσφατα από ψυχολογικό τεστ, ώστε να χαρακτηριστεί «διαταραγμένος», αναπαράγοντας για μια ακόμη φορά το στερεότυπο ότι οι άνθρωποι που αντιμετωπίζουν «ψυχιατρικά προβλήματα» είναι εν δυνάμει δολοφόνοι. Γιατί για τον κυρίαρχο λόγο μόνο τέτοιοι είναι οι δολοφόνοι γυναικών, οι βιαστές, οι κάθε λογής σεξιστές.

Η παραγωγή σύγχυσης, η σχετικοποίηση, η θεαματικοποίηση των γεγονότων είναι η καλύτερη συνταγή για να μην διασαλευτούν οι κυρίαρχες κανονικότητες, να αποσιωπηθεί το γεγονός της αντρικής κυριαρχίας, των έμφυλων διαχωρισμών...

Η παραγωγή σύγχυσης, η μη ξεκάθαρη θέση, η σχετικοποίηση, η θεαματικοποίηση των γεγονότων είναι η καλύτερη συνταγή για να μην διασαλευτούν οι κυρίαρχες κανονικότητες, να αποσιωπηθεί το γεγονός της αντρικής κυριαρχίας, των έμφυλων ανισοτήτων, των διαχωρισμών στη βάση της σεξουαλικότητας ως δομικού συστατικού του τρόπου κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης. Οι δολοφόνοι είναι πάντα μεμονωμένες περιπτώσεις, δεν είναι «κανονικοί» άνθρωποι, είναι τέρατα, άρα λόγω της ειδικής τους, «ψυχολογικής» κατάστασης χρήζουν συγκεκριμένης μεταχείρισης: οι εγκληματολογικές αρχές και η δικαιοσύνη θα λύσουν αυτά τα θέματα. Όλα θα πρέπει να παραμείνουν ακίνητα κι εμείς στις θέσεις μας, να παρακολουθούμε τις υποθέσεις μας, γιατί τέτοιες είναι οι θάνατοι των τριών γυναικών, να μπαίνουν στον κάλαθο των αχρήστων. Να παρηγορούμαστε με θεσμικές διευθετήσεις βελτίωσης, λείανσης των έμφυλων ανισοτήτων, ισότητας και άλλων αντίστοιχων αστικών διακηρύξεων, που δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να διατηρούν την υπάρχουσα πατριαρχική συνθήκη. Γιατί, ό,τι είναι να γίνει για την καταστροφή της θα γίνει από μας.

Η τριπλή δολοφονία, της Μυρτούς-Πετρίνας, Ελένης και Βασιλικής Χερουβείμ, αποτελεί συνέχεια των πράξεων πατριαρχικής επιβολής και βίας πάνω σε εκείνες που πλήττονται από τους πατριαρχικούς θεσμούς (μέσα στους οποίους συγκαταλέγεται και η πυρηνική οικογένεια) και τις πατριαρχικές φιγούρες (όπως αυτή του πατέρα-συζύγου). Τέτοια περιστατικά δεν αποτελούν εξαίρεση στον κανόνα, όπως θέλουν να τα παρουσιάζουν, αλλά επιτομή της σεξιστικής βίας και της αντρικής κυριαρχίας. Μας εξοικειώνουν εκ νέου με την συνθήκη που θέλει όποιες πάνε να σηκώσουν κεφάλι και να αντιτεθούν στις προσταγές του άντρα να στοχοποιούνται, να τραμπουκίζονται και τελικά να πληρώνουν αυτή τους την επιλογή ακόμα και με την ίδια τους τη ζωή.

Στον αντίποδα όλων αυτών προτάσσουμε την αλληλεγγύ-

γύη μεταξύ όλων όσες καταπιεζόμαστε από την πατριαρχία και τους θεσμούς της. Στεκόμαστε συνολικά εχθρικές/οί απέναντι σε οποιαδήποτε μορφή σεξισμού. Σπάμε την εξατομίκευση, μοιραζόμαστε τα προβλήματα και τα βιώματά μας, συλλογικοποιούμε τις αντιστάσεις μας. Στεκόμαστε η μία πλάι στην άλλη ενάντια στην υποτίμηση των σωμάτων και των ζώων μας. Δεν αφήνουμε καμία μόνη που πλήττεται σεξιστικά είτε αυτό συμβαίνει έξω στο δημόσιο πεδίο, είτε στον εργασιακό μας χώρο, είτε ακόμα και μέσα στο «κλειστό» και «ιδιωτικό» πλαίσιο της οικογένειας, των συγγενικών, των «φιλικών», συντροφικών σχέσεων. Διαρρηγνύουμε την επιβαλλόμενη συνθήκη που μας θέλει υπάκουες, υποτελείς, βορά στις ορέξεις του κάθε μάτσο, σεξιστή, ομοφοβικού. Μένουμε σε επαγρύπνηση για σεξιστικά περιστατικά στις γειτονιές μας, τα δημοσιοποιούμε, αναλαμβάνουμε δράση. **Σπάμε την ακινησία. Τσακίζουμε τους δράστες.**

ΕΠΕΙΔΗ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΒΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΣΗ

με αφορμή τη δολοφονία της Ειρήνης στην Πετρούπολη

«Πρώτη Τετάρτης 30 Αυγούστου 2017, Πετρούπολη. Τα δημοσιεύματα κάνουν λόγο για πυρκαγιά σε διαμέρισμα και απεγκλωβισμό δύο ατόμων αναίσθητων, πατέρα και κόρης. Σύντομα αποκαλύπτεται ότι η πυρκαγιά μπηκε σε μια προσπάθεια του πατέρα να καλύψει την απόπειρα δολοφονίας κατά της κόρης του... Η πατριαρχική βία δεν είναι η εξαίρεση. Μιλώντας για τη δολοφονία στην Πετρούπολη ανασύρουμε κάποια από εκείνα τα περιστατικά που δεν βγήκαν ποτέ από το σκοτάδι, τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς, τους θανάτους γυναικών από άντρες-πατεράδες, συντρόφους, συζύγους, συγγενείς. Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν συστηματικά, και όχι από μια ειδική κατηγορία αντρών... Η οικογενειακή ασφυξία δεν είναι η εξαίρεση. Η οικογένεια, κατοχυρωμένη στις κοινωνικές συνειδήσεις ως ιεροποιημένο σύμβολο, προαιώνιο και αμετάβλητο, εμφανίζεται ως ο αποκλειστικός τόπος φροντίδας και αγάπης, ως ο απόλυτος σκοπός ζωής του ανθρώπου. Οι συγγενικές σχέσεις δύσκολα επιδέχονται αμφισβήτηση και κριτικής. Τι κι αν εντός της οικογενειακής δομής μαθαίνουμε να μετράμε την αγάπη και το νοιάξιμο με παρατηρήσεις, ταπεινώσεις, χαστούκια, φωνές και επιβολή... Στον στενό οικογενειακό κύκλο "χτίζονται" όλοι εκείνοι οι διαχωρισμοί με βάση το φύλο και την ηλικία, εκεί συμβαίνει για πρώτη φορά ο έμφυλος καταμερισμός της ερ-

γασίας (διάκριση αντρικών και γυναικείων δουλειών), εκεί εμποδώνονται οι σχέσεις ιεραρχίας, καταπίεσης και υποταγής...»

Το παραπάνω αποτελεί απόσπασμα από κείμενο του Θεραίτη αναφορικά με μια ακόμα «τυχαία» δολοφονία, μια «κακιά στιγμή», έναν «τρελό πατέρα» και άλλα τέτοια στερεότυπα που ξέρασαν τα ΜΜΕ ως «κοινή λογική», προκειμένου να μείνει και πάλι στο σκοτάδι η μία και μοναδική συνθήκη αυτής της βίας, η πατριαρχία, να μην διασαλευτεί η κανονικότητα της «αγίας οικογένειας». Με αφορμή αυτό το περιστατικό πραγματοποιήθηκε παρέμβαση το Σάββατο 7/10/2017 από τον Θεραίτη, με μοίρασμα κειμένων πόρτα-πόρτα και χέρι-χέρι, στηνγειτονιά της Ειρήνης και σε κεντρικά σημεία της Πετρούπολης. Επειδή τίποτα δεν πρέπει να θαφτεί στη λήθη, να πνιγεί στη σιωπή. Να σπάσουμε τον αδιατάρακτο κύκλο των κυρίαρχων κανονικοτήτων, του σεξισμού και της πατριαρχίας.

[ολόκληρο το κείμενο της παρέμβασης «Για τη δολοφονία της Ειρήνης στην Πετρούπολη» στο site του Θεραίτη]

φωτογραφία από την παρέμβαση στη γειτονιά της Ειρήνης στην Πετρούπολη

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ

Για την υπόθεση της γυναίκας που υπερασπίστηκε τη ζωή της

Το πρωί της 22ης Ιουνίου 2016 ένας άντρας βρίσκεται νεκρός σε πεζόδρομο κεντρικού σημείου της Κορίνθου. Λίγο αργότερα συλλαμβάνονται δύο γυναίκες και σχηματίζεται δικογραφία εναντίον της μίας για ανθρωποκτονία από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, ενώ και οι δύο οδηγούνται στη φυλακή. Οι δύο γυναίκες είχαν δεχτείνωρίτερα σεξιστική επίθεση, λεκτική καισωματική από τον 46χρονο, και σε κατάσταση αυτοάμυνας η μία από τις δύο αμύνθηκε-με αντικείμενο που έφερε για την αυτοπροστασία της- καταφέρνοντας του ένα πλήγμα, προκειμένου να μπορέσουν να διαφύγουν.

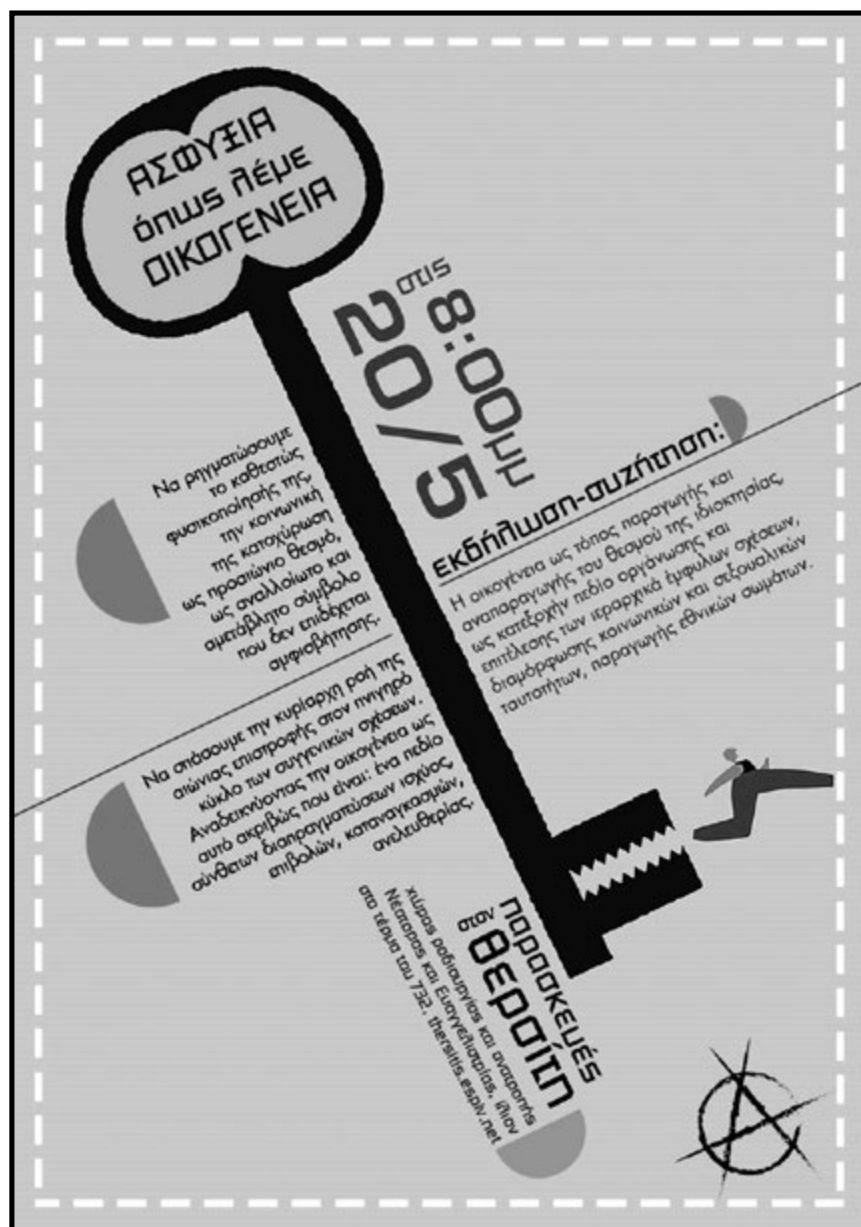
Η οργή ξεχειλίζει για μια ακόμη φορά. Γιατί η διαχείριση κάθε γεγονότος σεξιστικής βίας συνοψίζει πάντα τόσο emphaticά τη βαρβαρότητα του καθεστώτος της αντρικής υπεροχής, των έμφυλων ανισοτήτων εις βάρος των γυναικών και όσων δεν ανταποκρίνονται στα πρότυπα των αρρενωποτήτων. Αποτελεί πάντα μια ευκαιρία για την αστική δικαιοσύνη και τις μηχανές του θεάματος να αποκαταστήσουν την έμφυλη τάξη, να επανανομιμοποιήσουν ακριβώς αυτό το καθεστώς της υποτίμησης των γυναικών και των σωμάτων τους.

Καμία μόνη στα χέρια του κράτους και των πατριαρχικών θεσμών του.

Αλληλεγγύη στην Π.Α.

Η κατάθεση της γυναίκας που σκότωσε τον επίδοξο βιαστή της ίδιας και της φίλης της ότι λειτούργησε σε θέση αυτοάμυνας δεν έπεισε τις εντεταλμένες του κράτους δικαστίνες και γι' αυτό πρωτόδικα την καταδίκασαν σε περισσότερα από 15 χρόνια κάθειρξης. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να ερμηνευτεί κάτι τέτοιο αν όχι ως σαφές μήνυμα προς τις/τους υπόλοιπες/ους μας να μην αμυνόμαστε και να υπομένουμε την όποια σεξιστική επίθεση δεχόμαστε από ξαναμμένα αρσενικά; Σε αντίθετη περίπτωση, μας περιμένει παραδειγματική τιμωρία ως αυτές που αμφισβητούν την αρσενική κυριαρχία.

[ολόκληρο το κείμενο για τη συγκεκριμένη υπόθεση στο site του Θεραίτη: «Με αφορμή άλλη μια ιστορία πατριαρχικής βαρβαρότητας και τη γυναίκα που υπερασπίστηκε τη ζωή της στην Κόρινθο»]

αφίσα που κολλήθηκε στους τοίχους της πόλης τον Μάιο 2016

ΟΙ “ΑΟΡΑΤΟΙ” ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ

για τα κολαστήρια της Πέτρου Ράλλη και της Μόριας

31 Μαΐου 2017, κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη (Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής). 8 μετανάστες που βρίσκονται ήδη υπό διοικητική κράτηση 8 έως 10 μήνες -ένα αόριστο καθεστώς φυλάκισης σε άθλιες συνθήκες, που κανείς δεν γνωρίζει πόσο θα κρατήσει και πώς θα τελειώσει- ζητούν να συναντηθούν με τον διευθυντή και να μάθουν για την εξέλιξη της υπόθεσής τους. Αυτό υπήρξε αρκετό για τους δεσμοφύλακες τους ώστε να μπουν στα κελιά τους και να τους χτυπήσουν άγρια, με αποτέλεσμα και οι 8 να οδηγηθούν στο νοσοκομείο με ανοιγμένα κεφάλια και σπασμένα χέρια. Ταυτόχρονα, για να συγκαλυφθεί το μέγεθος της βίας που ασκήθηκε από τους μπάτσους, στήνεται δικογραφία εναντίον των μεταναστών με βαριές κατηγορίες -στάση κρατουμένου (κακουργηματικού χαρακτήρα), επικίνδυνη σωματική βλάβη, οπλοκατοχή (ηλεκτρικές και ξυραφάκια). Για να ολοκληρωθεί το εκδικητικό έργο των διωκτικών αρχών, τους διασκορπίζουν σε φυλακές σε όλη την επικράτεια (φυλακές νέων Βόλου, Νιγρίτας Σερρών, Δομοκού, Μαλανδρινού, Ναυπλίου, Χανίων), απομονώνοντάς τους και στερώντας τους τη δυνατότητα άμεσης επικοινωνίας με δικηγόρο. Έξι μήνες μετά τη φυλάκισή τους έγινε το συμβούλιο για να εξεταστεί το αίτημα αποφυλάκισής τους, στο οποίο αποφασίστηκε η παράταση της κράτησής τους για ακόμη ένα εξάμηνο. Η ημερομηνία έναρξης της δίκης ορίστηκε για τις 27 Απριλίου στα δικαστήρια της Αθήνας.

τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών είναι η συνέχεια του θεσμικού ανθρωπισμού της «φιλόξενης Ευρώπης» με άλλα μέσα...

Κέντρο κράτησης Μόριας, **Μυτιλήνη 18 Ιουλίου 2017**. Από την προηγούμενη μέρα κάποιοι μετανάστες, κυρίως από αφρικανικές χώρες, ανακοινώνουν την πρόθεσή τους να ξεκινήσουν επαναλαμβανόμενες καθιστικές διαμαρτυρίες για τις μεγάλες καθυστερήσεις ως προς την εξέταση των αιτημάτων ασύλου τους αλλά και για τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν στο κέντρο κράτησης, οπότε αποκλείουν τα γραφεία της ευρωπαϊκής υπηρεσίας ασύλου (EASO), κάτι που συνεχίζεται και την επόμενη μέρα. Οι αστυνομικές αρχές υπέδειξαν τους διαμαρτυρόμενους ως υπαίτιους για τις καθυστερήσεις εξέτασης των αιτημάτων τους και αμέσως μετά από μικρή ένταση αντεγκλήσεις μεταξύ τους, μετανάστες αποκλείουν το δρόμο έξω από το κέντρο κράτησης. Αμέσως, δέχονται επίθεση από τις αστυνομικές δυνάμεις, που τους κυνηγούν μέσα στο κέντρο, ρίχνοντας δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου λάμψης, η οποία αντιμετωπίζεται με οδοφράγματα και πέτρες προς τους μπάτσους. Ανέναντι στους εξεγερμένους μετανάστες στήνεται πλέον ένας αστυνομικός κλοιός. Η εξέγερση καταστέλλεται με τις αστυνομικές δυνάμεις να αποκλείουν την είσοδο του κέντρου και να εξαπολύουν επιχείρηση-σκούπα στο εσωτερικό του. Τα ΜΑΤ μπαίνουν στους καταυλισμούς και χτυπούν όποιον/α βρίσκουν μπροστά τους. Συλλαμβάνονται 35 άτομα στο σωρό, αφρικανικής καταγωγής, αφού τέτοιοι έχουν στοχοποιηθεί ως υποκινητές της εξέγερσης¹. Πολλοί από αυτούς είναι χτυπημένοι, κάποιοι έχουν τραυματιστεί σοβαρά από ευθείες βολές δακρυγόνων. Όλοι μεταφέρονται στη Γενική Διεύθυνση Αστυνομίας της Μυτιλήνης, όπου συνεχίζουν να ξυλοκοπούνται από τους μπάτσους. Η σοβαρότερη κατηγορία που τους έχει απαγγελθεί είναι αυτή του «εμπρησμού με κίνδυνο προσώπου», μία κατηγορία που επισείει πολυετή φυλάκιση. Οι επτά από τους 35 βρίσκονται στη Μόρια με περιοριστικούς όρους, ενώ τριάντα από τους διωκόμενους μετανάστες προφυλακίζονται σε 4 διαφορετικές φυλακές της χώρας (Κορυδαλλό, Αυλώνα, Χίο, Μαλανδρίνο), χωρίς ρούχα, παπούτσια (κάποιους τους μετέφεραν ξυπόλητους από τη Μόρια και φρόντισαν να παραμείνουν έτσι όλο το χειμώνα), χωρίς τηλεκάρτες, άρα και δυνατότητας επικοινωνίας με τους δικηγόρους τους.

Μετά την ολοκλήρωση της προανακριτικής διαδικασίας και της έκδοσης του τελικού βουλεύματος η δίκη ορίστηκε για τις 20 Απριλίου στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Χίου.

Ο καιρός του θεσμικού ανθρωπισμού έχει παρέλθει, οι εικόνες του «δράματος των μεταναστών» εξαφανίστηκαν από τις μιντιακές μηχανές του θεάματος, τα δάκρυα για τους νεκρούς/ές ανοιχτά της Λαμπεντούζα στην Ιταλία και του Αιγαίου στέρεψαν γρήγορα. Παράλληλα με τη συστηματική παραγωγή εικόνων πένθους και θλίψης για «το δράμα των ξεριζωμένων», ετοιμάστηκαν πολλές δεκάδες στρατόπεδα στοιβάγματος μεταναστών σε διάφορες περιοχές της χώρας, πάντα στα περίχωρα των πόλεων, με τα hot spot σε χερσαία και θαλάσσια σύνορα να λειτουργούν ως σύγχρονα Ellis Island². Οι μετανάστες και οι μετανάστριες «έπαιξαν» στην επικαιρότητα όσο αυτό χρειαζόταν ώστε να χτιστεί το προφίλ του κράτους ρυθμιστή, αυτή τη φορά της λεγόμενης προσφυγικής/ανθρωπιστικής κρίσης, του ανθρωπιστικού κράτους, όσο και της φιλευσπλαχνίας μεγαλοαφεντικών (βλ. σκλαβενίτης, βασιλόπουλος, τραπεζικοί όμιλοι κλπ), της εκκλησίας και της βιομηχανίας των Μ.Κ.Ο. Όστε να διατηρηθούν οι κυρίαρχες κανονικότητες, οι διαχωρισμοί σε ντόπιους και ξένους, σε πρόσφυγες και μετανάστες, οι κατηγοριοποιήσεις με βάση το χρώμα τους δέρματος και την εθνότητα, να διατηρηθούν όλες οι ρατσιστικές συνδηλώσεις των παραπάνω διαχωρισμών, για να εξαλειφθούν από το κοινωνικό πεδίο οι αιτίες που εξαναγκάζουν τους μετανάστες και τις μετανάστριες να μετακινούνται, που δεν είναι παρά ο πόλεμος και η οικονομική λεηλασία αλλά και αποκλεισμοί και ιδιώξεις με βάση το φύλο, τη σεξουαλικότητα, τη φυλή κ.α. Κι ενώ το ανθρωπιστικό κράτος φροντίζει να απομακρύνει τα βλέμματα από τους χιλιάδες πνιγμούς μεταναστών/τριών σε κάποιο από τα λεγόμενα περάσματα της Μεσογείου, ένα πλήθος δομών και νέων φορέων ενισχύουν τις ήδη υπάρχουσες αντιμεταναστευτικές πολιτικές. Κλείσιμο των συνόρων Σλοβενίας, Κροατίας, Σερβίας και της Δημοκρατίας της Μακεδονίας από το Νοέμβριο του 2015 και κατασκευή νέων φραχτών. Ενίσχυση του Ευρωπαϊκού Ταμείου Συνόρων. Αναβάθμιση των αρμοδιοτήτων του ευρωπαϊκού οργανισμού συνοριοφυλακής και ακτοφυλακής (γνωστού παλαιότερα ως FRONTEX) και δημιουργία του EUROSUR (ευρωπαϊκό σύστημα επιτήρησης συνόρων)³, ενισχυμένη παρουσία και συνδρομή των νατοϊκών δυνάμεων στη Μεσόγειο. Όσον αφορά στον ελλαδικό χώρο, το συνολικό κόστος της επιχείρησης «Ασπίδα» για τη φύλαξη των ελληνικών συνόρων, με επιδιορθώσεις του φράχτη στον Έβρο, «ηλεκτρονικό τείχος» Νέας Βύσσης-Καστανιές, θερμικές κάμερες και X-ray μηχανήματα, βάρκες, οχήματα κλπ. κόστισε πάνω από 1.8 εκατ. ευρώ. Επιπλέον, από το Μάρτη του 2016 μπήκε σε εφαρμογή η συμφωνία Ελλάδας-Τουρκίας για απέλαση όσων μπήκαν σε «ελληνικό έδαφος» χωρίς χαρτιά μέσω της Τουρκίας. Υπολογίζεται ότι μέχρι τον Δεκέμβριο του 2017 είχαν απελαθεί στην Τουρκία περισσότεροι από 1800 μετανάστες/τριες. Απελάσεις βέβαια πραγματοποιεί και ο ΔΟΜ (διεθνής οργανισμός μετανάστευσης), υπό το εύηχο «οικειοθελής επαναπατρισμός». Πρόκειται ουσιαστικά για εξαναγκασμό τους να υπογράψουν το χαρτί της επαναπροώθησης-απέλασής τους. Μαζί με την υπογραφή αυτή, οι μετανάστες/τριες εξαναγκάζονται και σε παραίτηση του δικαιώματος αναζήτησης ασύλου σε χώρες της Ευρώπης για τουλάχιστον πέντε χρόνια. Μέσω αυτής της οδού έχουν απελαθεί περίπου 2000 μετανάστες και μετανάστριες.

η μεταχείριση των 35 της Μόριας και των 8 της Πέτρου Ράλλη συνιστά παραδειγματική τιμωρία εκείνων που τόλμησαν να αμφισβητήσουν αυτό που τους επιφυλάσσει ο «ευρωπαϊκός παράδεισος»

Επιστρέφοντας πίσω, στις υποθέσεις των 35 της Μόριας και των 8 της Πέτρου Ράλλη, η μεταχείρισή τους συνιστά παραδειγματική τιμωρία εκείνων που τόλμησαν να

αμφισβητήσουν αυτό που τους επιφυλάσσει ο «ευρωπαϊκός παράδεισος». Να σημειωθεί ότι στη Μυτιλήνη, στο έργο του ελληνικού κράτους, πέραν των ντόπιων φασιστών, συνδράμει και η τοπική δημοτική αρχή, η οποία, σε μια «συγκαλυμμένη» αντιμεταναστευτική διακήρυξη, κάλεσε στις 20 Νοέμβρη «γενική απεργία», σε συνεργασία με τα αφεντικά και το Εμπορικό Επιμελητήριο της πόλης, ξεφτιλίζοντας την έννοια της απεργίας. Η εν λόγω συγκέντρωση έγινε στην πλατεία Σαφφούς, εκεί όπου για ένα μήνα μετανάστες και μετανάστριες έδιναν αγώνα για το «άνοιγμα» των νησιών και τον απεγκλωβισμό τους από αυτά. Η βία που ασκήθηκε στους μετανάστες της Πέτρου Ράλλη και της Μόριας είναι υπενθύμιση προς όλους και όλες τους μετανάστες και μετανάστριες για το τι τους περιμένει αν αμφισβητήσουν τη θέση που τους επιφυλάσσεται, που δεν είναι άλλη από εκείνη του απόβλητου/ης, του περιττού/ής, που η ζωή του/της είναι ζωή χωρίς σημασία. Όσοι και όσες επιχειρούν να βγουν από το καθεστώς της αορατότητας που τους έχει επιβληθεί θα έχουν την ίδια τύχη: ξύλο, απομόνωση, θάνατος. Γιατί η φιγούρα του μετανάστη/τριας πρέπει να ταιριάζει με τις κυρίαρχες αφηγήσεις: οφείλουν να είναι οι άποροι/ες που περιφέρονται άβουλοι/ες και δυστυχείς, είναι οι για πάντα ξένοι και ξένες, οι «άλλοι» και «άλλες» και έτσι πρέπει να παραμείνουν, παθητικοί/ές, πειθήνιοι/ες, ανύπαρκτοι/ες. Οι διαμαρτυρίες, οι κινήσεις αντίστασης, οι εξεγέρσεις των μεταναστών πρέπει να καταστέλλονται άγρια εν τη γενέσει τους, για να επαναφέρονται άμεσα στη θέση που τους επιβάλλεται, για παραδειγματισμό όχι μόνο αυτών αλλά και των ντόπιων, για το τι μας περιμένει αν σηκώσουμε κεφάλι. Το ίδιο συνέβη πριν δύο χρόνια στις συγκρούσεις μεταξύ μεταναστών και συνοριοφυλάκων-μπάτσων στους καταυλισμούς της Ειδομένης, όταν έκλεισαν τα σύνορα με την Δημοκρατία της Μακεδονίας. Την ίδια τύχη είχε και η Saana Taleb, που αγωνίστηκε για την παραμονή της στη χώρα και την ελευθερία της μέσα από το στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Ελληνικό για πάνω από ένα χρόνο και γι αυτό τιμωρήθηκε με ξυλοδαρμούς και φυλάκιση. Με καταστολή αντιμετωπίστηκαν και αμέτρητες άλλες περιπτώσεις εξεγέρσεων μεταναστών στα hot spot της Μόριας, της Χίου, της Σάμου κ.α., την ίδια αντιμετώπιση είχαν και οι μετανάστες/τριες της πλατείας Σαφφούς στη Μυτιλήνη. Και αυτά είναι μερικά μόνο από τα πιο πρόσφατα παραδείγματα ανθρώπων που αρνούνται τη συνθήκη μη ύπαρξης που τους επιφυλάσσουν οι «από τα πάνω». Είναι οι εξεγερμένες και εξεγερμένοι των φυλακών, των κρατητηρίων, των σύγχρονων στρατοπέδων συγκέντρωσης, άνθρωποι που περνάνε σε έμπρακτη αμφισβήτηση των πολιτικών απαξίωσης, καθολικής υποτίμησης της ζωής τους, με τους οποίους δεν μπορεί παρά να είμαστε αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες.

1. Τον Αύγουστο του '17, ένα μήνα μετά τη σύλληψη των 35 μεταναστών, σχηματίζεται δικογραφία για άλλους 10 μετανάστες. Όλοι παραπέμπονται σε δίκη για γεγονότα 8 μέρες πριν (10/07), όταν ξέσπασαν ταραχές στο κέντρο κράτησης, μετά την απορριπτική απόφαση ασύλου που είχε επιδοθεί σε έναν μετανάστη από την Αϊτή και την προσπάθεια σύλληψής του. Από τους δέκα, οι 2 βρίσκονται με περιοριστικούς όρους στο νησί, ο ένας προφυλακισμένος στις φυλακές της Χίου και οι υπόλοιποι 7 διαφεύγουν της σύλληψης. Όλοι έχουν παραπεμφθεί με τις ίδιες κατηγορίες όπως και οι 35 για να δικαστούν επίσης στο Μικτό Ορκωτό Χίου, στις 11 Μαΐου.

2. Το νησί Ellis Island στον κόλπο της Νέας Υόρκης υπήρξε ο κύριος σταθμός υποδοχής για περισσότερους/ες από 12 εκατομμύρια μεταναστών/τριών από το 1892 έως και το 1954, οι οποίοι/ες παρέμεναν εκεί μέχρι να εγκριθεί η παραμονή τους στις ΗΠΑ. Σε διαφορετική περίπτωση, απελαύνονταν.

3. Η ίδρυσή του υπερψηφίζεται από το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο 6 μόλις μέρες μετά το ναυάγιο ανοιχτά της Λαμπεντούσα, στις 9 Οκτωβρίου του 2013 και ξεκινάει να λειτουργεί δύο μήνες αργότερα. Οι ανθρωπιστικοί λόγοι και οι δακρύβρεχτες διακηρύξεις συμπόνιας από πολιτικούς και μίντια αποτελούν το καλύτερο προκάλυμμα για τον περαιτέρω έλεγχο των συ-

νόρων. Μέσω δορυφόρων, μη επανδρωμένων αεροσκαφών (των λεγόμενων drones), μηχανών, και συστημάτων παρακολούθησης πλοίων, το EUROSUR επιτρέπει στη FRONTEX και τις λοιπές συνοριακές/αστυνομικές αρχές των κρατών μελών της Ε.Ε. να ανταλλάσσουν εικόνες, πληροφορίες και δεδομένα σε πραγματικό χρόνο, εντατικοποιώντας το πλέγμα ελέγχου και ασφάλειας στον ευρωπαϊκό χώρο αλλά και έξω από αυτόν. Η λειτουργία του EUROSUR νομιμοποιείται πάνω στους λόγους της διαρκούς απειλής και του κινδύνου που συνιστούν, σύμφωνα με την κυρίαρχη αφήγηση, τα κυκλώματα διακίνησης μεταναστών/τριών -πολύ βολική, για πολλούς λόγους, μετακύλιση της ευθύνης στους «δουλέμπορους» για τους χιλιάδες πνιγμένους μετανάστες/τριες, αφήνοντας απ' έξω το γεγονός ότι είναι τα κλειστά σύνορα αυτά που σκοτώνουν τους μετανάστες/τριες. Οι «εργασίες» του EUROSUR συμβάλλουν στην με πολεμικούς όρους διαχείριση των συνόρων, διατηρώντας το πρόσχημα της «ασφάλειας των ευρωπαίων πολιτών και τη διάσωση της ζωής των μεταναστών». Πρόκειται για ένα ακόμη λιθαράκι στην επιστημονικοποίηση και τεχνολογικοποίηση των μέσων διαχείρισης των μεταναστών/τριών, αυτό που ο Ιταλός υπουργός εξωτερικών της Ιταλίας τον Αύγουστο του 2015 εξέφρασε ως επιτακτική αναγκαιότητα: τον «εξευρωπαϊσμό της διαχείρισης των ροών».

// Κινήσεις αλληλεγγύης

Τόσο για τους 35 μετανάστες της Μόριας όσο και για τους 8 της Πέτρου Ράλλη, αλληλεγγυες και αλληλεγγυοί από τη Μυτιλήνη και την Αθήνα βρίσκονται από την αρχή της δίωξής τους κοντά τους. Δίνοντάς τους τη δυνατότητα να έχουν δικηγόρο, χαρίζοντάς τους ρούχα και παπούτσια, τηλεκάρτες κ.α. Επιπλέον, με παρεμβάσεις δημοσιοποίησης των υποθέσεών τους και εκδηλώσεις-συζητήσεις αλληλεγγύης επιχειρείται να σπάσει το πέπλο της αορατότητας γι' αυτούς και τους χιλιάδες άλλους και άλλες μετανάστες, δίνοντας ένα μήνυμα αλληλεγγύης, ότι είμαστε κοντά τους, μαζί με τους εξεγερμένους και τις εξεγερμένες, με όσους/ες αρνήθηκαν τη ζωή στο όριο, με όλες/ους εκείνες/ους που βρίσκονται στοιβαγμένες/οι στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Δεν αφήνουμε καμία και κανέναν μόνο του στα χέρια του κράτους και της καταστολής.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ/ΣΤΙΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

ΜΙΑ ΦΥΛΑΚΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

για τον νέο σωφρονιστικό κώδικα

Τον Οκτώβρη που μας πέρασε (και συγκεκριμένα στις 16/10/17) τέθηκε προς ψήφιση το νέο σωφρονιστικό νομοσχέδιο. Μπορεί η κυβέρνηση σύριζανελ να «πασχίζει» για λίγο ανθρωπισμό, δημοκρατία και διασφάλιση δικαιωμάτων, στην ουσία όμως με τον σωφρονιστικό κώδικα (σ.κ.), διαμορφώνει και εδραιώνει το κατάλληλο περιβάλλον (και) νομικά για να μπορεί να διαχειριστεί και να ελέγξει τις ζωές των «από τα κάτω». Γιατί, ακόμα και αν ο σ.κ. ρυθμίζει και επηρεάζει άμεσα τις ζωές όσων είναι εντός των τειχών της φυλακής, αποτελεί ταυτόχρονα μέρος μιας συνολικότερης κρατικής πολιτικής των τελευταίων χρόνων και εν μέσω κρίσης: αυτής της ασφάλειας, του ελέγχου, του φόβου και της συνεχούς υποτίμησης των όρων ζωής.

Ο σ. κ. έρχεται να εφαρμοστεί σε μια περίοδο που οι οικονομικές και κοινωνικές πολιτικές των από τα πάνω έχουν φτωχοποιήσει μεγάλο μέρος του πληθυσμού και έχουν διαμορφώσει μία ασφυκτική καθημερινότητα. Την ίδια στιγμή, ολοένα και περισσότερα κοινωνικά κομμάτια ή και ολόκληροι πληθυσμοί στοχοποιούνται και εξαιρούνται από το κοινωνικό σύνολο, με την ταυτότητα του παραβάτη ή του «εν δυνάμει επικίνδυνου» να έχει διασταλεί. Οι μετανάστ(ρι)ες είναι ένα τέτοιο παράδειγμα, στο οποίο συμπυκνώνεται όλη η βαρβαρότητα και ο ολοκληρωτισμός των κρατικών πολιτικών. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχουν έρθει για να μείνουν ως κυρίαρχο μοντέλο καταστολής: είναι εκείνοι οι τόποι όπου στοιβάζονται σώματα υπό άθλιες συνθήκες, απόλυτα διαχειρίσιμα και ελέγξιμα, στην αορατότητα. Οι φυλακές, όπως και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, υπάρχουν και λειτουργούν για να μας υπενθυμίζουν ότι κράτος και θεσμοί είναι εδώ και μπορούν να ελέγχουν όλες τις πτυχές των ζωών μας, να συνεχίζουν αδιάκοπα τη λεηλασία και την υποτίμησή μας. Και ακόμα περισσότερο, ότι για τους από πάνω υπάρχουν ζωές που δεν «μετράνε», άνθρωποι απόβλητοι, που μπορούν να ζουν υπό άθλιες συνθήκες ή/και να πεθαίνουν, χωρίς να έχει καμία σημασία: ένα πρόσφατο τέτοιο γεγονός είναι ο θάνατος του Σώζου Μαλτέζου στις 31 Ιανουαρίου στις φυλακές της Λάρισας, ύστερα από την κατ' εξακολούθηση αδιαφορία των σωφρονιστικών υπαλλήλων να τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο ή να εξεταστεί από ένα γιατρό, ενώ ο ίδιος το είχε ζητήσει επανειλημμένα λόγω ενοχλήσεων και επιπλοκών που ξεκίνησαν από ένα πονόδοντο.

Σε μια συγκυρία επίτασης των νεοφιλελεύθερων δογμάτων ασφάλειας, ο χαρακτήρας του σωφρονισμού εμπλουτίζεται, ενώ παράλληλα η τιμωρία συνεχίζει να αποτελεί τη βασική επιδίωξη του εγκλεισμού και η κοινωνική επανένταξη των κρατουμένων γίνεται ολοένα και πιο προσχηματική. Αυτό που επιχειρείται κυρίως μέσω του σωφρονισμού είναι η διαχείριση των «παραβατών του νόμου». Είναι ξεκάθαρο, πάντως, για ποιες/ους προορίζεται η φυλάκιση και η τιμωρία: για τους φτωχούς, τις μετανάστες, για όσες/ους βρίσκονται στον πάτο της κοινωνικής ιεραρχίας, και όσες/ους δεν «καταφέρνουν» να συμμορφωθούν. Ο νέος σ.κ., λοιπόν, επαναφέρει στις συνειδήσεις την αναγκαιότητα πάταξης της εγκληματικότητας και της εκπαιθάρχησης όσων αποκλίνουν του νόμου και δεν συναινούν στα σχέδια των από τα πάνω. Βασικό πνεύμα του είναι η διαχείριση των σχέσεων και όλων των πτυχών της καθημερινότητας των φυλακισμένων, η αυστηροποίηση των συνθηκών εγκλεισμού και η αναβάθμιση του τιμωρητικού ρόλου της φυλακής, δημιουργώντας ολοένα και πιο δύσκολες συνθήκες διαβίωσης αλλά και αποφυλάκισης. Ενδεικτικά, ο κώδικας περιλαμβάνει διατάξεις που αφορούν τα επισκεπτήρια, τη διεύρυνση της ηλεκτρονικής επιτήρησης (με το λεγόμενο βραχιολάκι), την καταγραφή και φακέλωμα όλων των κοντινών προσώπων και του κύκλου

συγγενών και φίλων των κρατουμένων, την επαναφορά του πρωκτικού και κολπικού ελέγχου, καθώς και την υποχρεωτική, εξευτελιστική εκγύμνωση των όσων μπαίνουν στη φυλακή. Παράλληλα, (ξανα)μπαίνουν σε ισχύ τα ειδικά καθεστώτα κράτησης- δηλαδή διαχωρισμένες πτέρυγες ανάλογα με την ταυτότητα των κρατουμένων, ενώ οι άδειες των κρατουμένων θα ρυθμίζονται και μέσω του εισαγγελέα, ο οποίος αποκτά αυξημένες αρμοδιότητες- με ό,τι μπορεί να συνεπάγεται αυτό... Τα δύο τελευταία σημεία του κώδικα λειτουργούν με τέτοιο τρόπο ώστε να δυσχεράνουν και να διασπασουν την επικοινωνία, τις σχέσεις και τους αγώνες των κρατουμένων. Ο εκφοβισμός και η εκπαιθάρχηση χρησιμοποιούνται και εντός των φυλακών για τη διασφάλιση της ηρεμίας και της τάξης. Η στοχοποίηση των αγωνιζόμενων κρατουμένων και των κρατουμένων που διώκονται ως «τρομοκράτες» (με βάση το νόμο 187Α) δεν θα μπορούσε να λείπει από τον κώδικα αυτό. Η εκδικητικότητα των αρχών- θεσμοθετημένη πλέον- και η μόνιμη απειλή της (περαιτέρω) τιμωρίας αποτελεί μέρος της κατασταλτικής πολιτικής για την αποδυνάμωση των αντιστάσεων και την κοινωνική απομόνωση των κρατουμένων και των αγώνων τους.

Ο νέος σ.κ. είναι μέρος της συνολικότερης υποβάθμισης των ζωών μας και μας αφορά όλους/ες. Το ίδιο και ο αγώνας των κρατουμένων ενάντια στον σ.κ. Ενάντια στα σχέδια των κυρίαρχων, ενάντια σε κάθε είδους καταστολή, σε κάθε μορφή εγκλεισμού και φυλακής, προτάσσουμε την αλληλεγγύη των από τα κάτω και τον αγώνα μέσα και έξω από τα κελιά.

Αδιαμεσολάβητα, αντιθεσμικά, αντιεραρχικά.

Μέχρι το γκρέμισμα και της τελευταίας φυλακής

ΚΑΜΙΑ ΜΠΑΡΑ ΚΑΝΕΝΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

για τις ελεύθερες
μετακινήσεις στα ΜΜΜ

Τα παρακάτω είναι αποσπάσματα από το κείμενο του Θεραίτη για τις ελεύθερες μετακινήσεις που μοιράζεται από τον Δεκέμβριο σε χιλιάδες αντίτυπα στις γειτονιές μας πόρτα-πόρτα, στάση-στάση, λεωφορείο-λεωφορείο. Ολόκληρο το κείμενο στο site του Θεραίτη

Μετά από συνεχείς αναβολές, τέθηκαν σε ισχύ τα νέα μέτρα που αφορούν τις μετακινήσεις. Η αναδιάρθρωση των μέσων μαζικής μεταφοράς (μ.μ.μ.) είναι πλέον πραγματικότητα και σηματοδοτείται εμφανικά από το κλείσιμο των μπαρών στις εισόδους και εξόδους των μέσων σταθερής τροχιάς...

Οι μπάρες είναι ένας νέος φράχτης. Ήρθαν για να δημιουργήσουν μια περιφραγμένη ζώνη στις μετακινήσεις, επιτρέποντας την είσοδο και χρήση των μέσων μονάχα σε όσους θα έχουν προμηθευτεί τα νέα «έξυπνα» εισιτήρια. Στο όνομα της «ανάπτυξης» και με ευαγγέλιο τη διασφάλιση ενός πλήρως εμπορευματοποιημένου και «αποστειρωμένου» δημόσιου χώρου, εισάγονται συνεχώς στην καθημερινότητα νέες οριοθετήσεις που θέλουν να ορίσουν και να ελέγξουν τον τρόπο που θα υπάρχουμε στους δημόσιους χώρους...

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, όσες-οι τυχόν αμφισβητήσουν τους όρους που επιβάλλονται στις μετακινήσεις –είτε πρόκειται για συνειδητή επιλογή, είτε όχι- θα έρθουν αντιμέτωπες-οι με τα κατασταλτικά μέτρα. Ξεχωριστό σώμα ελεγκτών κομίστρου από κοινού με την αστυνομία θα διασφαλίζουν ότι η πρόσβαση στα μ.μ.μ. είναι αυστηρά πλη-

ρωμένη. Ο «εκσυγχρονισμός των μ.μ.μ.» μας λέει σε απλά ελληνικά: όσοι-ες δεν την «παλεύουν» οικονομικά ως το κόψουν με τα πόδια ή ως «ρискάρουν» μια συνάντησή τους με τις μπάρες και τους ελεγκτές. Δεν είναι λίγοι-ες εκείνοι που ήδη έχουν γίνει αποδέκτες των συνήθων πρακτικών των «εργαζομένων» αυτών, που έχουν δεχθεί εξευτελισμό, τραμπουκισμούς, συλλήψεις - με αποκορύφωμα τον θάνατο του Θ. Κανασούτη το 2013 στο Περιστερί για ένα εισιτήριο που δεν χτύπησε- δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε πώς θα ενταθούν οι έλεγχοι μέσα στο ολοένα και περισσότερο ασφυκτικό περιβάλλον που διαμορφώνεται στις μετακινήσεις. Ας γίνει από όλους και όλες συνείδηση, πως οι ελεγκτές δεν κάνουν απλά άλλη μια δουλειά όπως οι περισσότεροι-ες από εμάς. Δεν είναι πωλήτριες, οικοδόμοι, κούριερ, υπάλληλοι γραφείου, σερβιτόρες... Είναι κάποιιοι τύποι που βγάζουν μεροκάματο από τη φτώχεια των άλλων, είναι η αστυνομία των μετακινήσεων... Και ως τέτοιους οφείλουμε να τους αντιμετωπίζουμε...

Σε έναν κόσμο όπου η διαμεσολάβηση του χρήματος είναι τόσο βαθιά ριζωμένη, που να θεωρείται αυτονόητο ότι για να κινηθούμε μέσα στην πόλη για να πάμε στη δουλειά, για να φάσουμε δουλειά, για να πάμε στις σχολές ή στις διάφορες υπηρεσίες, ή απλώς για να βρεθούμε με ανθρώπους μας, πρέπει να καταθέσουμε τον οβολό μας, η πρόταση για ελεύθερες μετακινήσεις φαντάζει παράλογη. Το παράλογο όμως είναι να καλούνται οι από τα κάτω είτε να συνδράμουν υλικά στον «εκσυγχρονισμό» και την «αναδιάρθρωση» των καμερών, των μπαρών, του ηλεκτρονικού φακελώματος

είτε να απαντήσουν σε ψευτοδιλήμματα τύπου «πώς θα συντηρούνται τα μ.μ.μ. - πώς θα πληρώνονται οι εργαζόμενοι». Αυτά τα ερωτήματα τίθενται από τα πάνω και διαχέονται μέσω των media για τη δημιουργία του απαραίτητου πρόσφορου εδάφους για την αποδοχή της επιβολής, του ελέγχου και του αποκλεισμού. Έχουν σκοπό να αποπροσανατολίσουν από την ουσία που δεν είναι άλλη από την καθημερινή ανάγκη της μετακίνησης και να αποπολιτικοποιήσουν την αντίσταση, στοχοποιώντας με χαρακτηρισμούς όπως «λαθρεπιβάτες-τζαμπατζήδες» όσους και όσες επιλέγουν να κάνουν πράξη τις αρνήσεις τους...

Αυτό που δεν προβάλλεται από τα media είναι ότι πολλές και πολλοί δεν έχουν σταματήσει να αντιστέκονται με κάθε τρόπο σε όλες τις γειτονιές της Αθήνας, από δράσεις αντιπληροφόρησης (μοιράσματα, πορείες) ως το σαμποτάζ σε σταθμούς τρένων-μετρό, ακυρωτικά μηχανήματα, εκδοτήρια ηλεκτρονικών εισιτηρίων, υποδομές ελέγχου και διοίκησης του ΟΑΣΑ και ιδιωτικές εταιρίες (όπως η Vodafone και η LG) που σχεδίασαν και λειτουργούν το νέο σύστημα ελέγχου (μπάρες και ηλεκτρονικό εισιτήριο). Ενάντια στο νέο αυτό μέτρο που έρχεται για να περάσει πάνω από τις ζωές μας η απάντηση είναι η αυτοοργανωμένη συλλογική αντίσταση. Κινούμαστε όσο το δυνατόν σε ομάδες, καταστρέφουμε τα ακυρωτικά μηχανήματα, δεν αφήνουμε κανέναν και καμία μόνη απέναντι στους κατασταλτικούς μηχανισμούς και τους ελεγκτές. Με όπλο μας την αλληλεγγύη να σταθούμε ο ένας πλάι στην άλλη ενάντια στην υποτίμηση, τον έλεγχο, την εμπορευματοποίηση και τον αποκλεισμό.

ΔΡΑΣΕΙΣ-ΜΠΛΟΚΑΡΙΣΜΑΤΑ ΑΚΥΡΩΤΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ

από «Συνελεύσεις Γειτονιών, Στέκια, Καταλήψεις και Αναρχικές Ομάδες από την Αθήνα και τον Πειραιά για τις ελεύθερες μετακινήσεις»

Φωτογραφίες από τις δράσεις, το κείμενο που μοιράζεται και άλλο έντυπο υλικό (τρικάκια, αυτοκόλλητα) στο site του Θεραίτη

Το πρωί του **Σαββάτου 27/1**, από τις 12.00 μέχρι τις 13.00, πραγματοποιήθηκαν τρεις (3) ταυτόχρονες συντονισμένες παρεμβάσεις στους σταθμούς μετρό Φιξ, Δάφνης, Αγ. Αντωνίου, για τις ελεύθερες μετακινήσεις ενάντια στις μπάρες και το ηλεκτρονικό εισιτήριο, τα συστήματα ελέγχου και αποκλεισμών. Σε κάθε παρέμβαση συμμετείχαν δεκάδες συντρόφισσες και σύντροφοι, μπλοκαρίστηκαν τα μηχανήματα ηλεκτρονικής επικύρωσης των εισιτηρίων, διασφαλίστηκε η ελεύθερη και χωρίς αντίτιμο είσοδος των επιβατών στις αποβάθρες, ανοίχτηκαν πανό, πετάχτηκαν τρικάκια, κολλήθηκαν αυτοκόλλητα, διαβάστηκαν ανακοινώσεις και μοιράστηκαν χιλιάδες κείμενα. Οι παρεμβάσεις έγιναν στο πλαίσιο των αυτοοργανωμένων δράσεων που πραγματοποιούνται συντονισμένα από την αρχή του έτους από «Συνελεύσεις Γειτονιών, Στέκια, Καταλήψεις και Αναρχικές Ομάδες από την Αθήνα και τον Πειραιά για τις ελεύθερες μετακινήσεις» ενάντια στους αποκλεισμούς στα Μ.Μ.Μ., τα συστήματα ελέγχου και επιτήρησης, τις μπάρες και το ηλεκτρονικό εισιτήριο και σε συνέχεια των επιμέρους κινήσεων στις οποίες έχουν προχωρήσει οι κατά τόπους συλλογικότητες τα τελευταία χρόνια.

Το **Σάββατο 24 Φεβρουαρίου 2018**, πραγματοποιήθηκαν εκ νέου παράλληλες παρεμβάσεις στους σταθμούς Μετρό Αιγάλεω, Αγίου Δημητρίου, Δουκίσσης Πλακεντίας, στους οποίους έχουν ήδη κλείσει οι μπάρες. Οι πύλες εισόδου-εξόδου των σταθμών κρατήθηκαν για μίμιση ώρα ανοικτές από περίπου 200 συντρόφους και συντρόφισσες. Στο Αιγάλεω έγινε ωρύτερα παρέμβαση-μοιράσμα κειμένων σε γειτονιές της περιοχής και κεντρικούς εμπορικούς δρόμους (Μ. Μπότσαρη, Θηβών, Ιερά οδό, πλατεία Εσταυρωμένου), η οποία και κατέληξε στον τοπικό σταθμό μετρό. Μπλοκαρίστηκαν οι μπάρες για τη διασφάλιση της ελεύθερης μετακίνησης για 2 ώρες.

Το **Σάββατο 31/3**, έγιναν από τις 11.30 ταυτόχρονα μοιράσματα κειμένων-παρεμβάσεις σε σταθμούς του ΗΣΑΠ (Μαρούσι, Πειραιά, Καλλιθέα, Ομόνοια, Άνω Πατήσια, Κάτω Πατήσια) και στις 12.30 ο κόσμος συνέκλινε για να συγκεντρωθεί στον σταθμό Αττική όπου για 2 ώρες μπλοκαρίστηκαν τα μηχανήματα και διασφαλίστηκε η ελεύθερη μετακίνηση.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΠΑΡΕΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΕΛΕΓΚΤΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΕΓΚΤΩΝ,

ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΑ «ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΕΣ»